

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝ-ΟΡΘΟΓΡΑΦΩΝ

**ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ**

ΤΟΜΟΣ Δ΄.

**Έμμετρος :
Δημητρίου Διαμαρτυρία
ή μήπως Ουτοπία;**

**«Κραυγή αγωνίας ,ή
ματαιοπονίας ;»**

**«Αν πολλές οι συμβουλές μου
είναι, ίσως και πολύ κουράζουν,
είν' ως όπλα του πολέμου
κι όλες πρόσεχε φωνάζουν»
Basim evi 'Markez'**

**Ο ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ
Δημήτριος Αν-ορθογράφων
Εκ Κήπων- Κονιστρών- Κύμης-Ευβοίας
Ορμώμενος
Παραδίδει το παρόν προς πάντα
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΝ**

" Καταγραφές 2003 "

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σελ.	Α/Α	ΕΡΓΟΝ
5 (-2)	1 ^{ov}	Αν
16	2 ^{ov}	Αδελφωμένοι
17	3 ^{ov}	Οι Άθλιοι
19	4 ^{ov}	Εμποροπόλεμοι
22	5 ^{ov}	Αφήνιασαν οι Εποχές
26	6 ^{ov}	Άκου παράκρουστη Πατρίδα
31	7 ^{ov}	Χωρισμός
33	8 ^{ov}	Εποχή απλήστων και αννόων
35	9 ^{ov}	Τα σκόρπια μου
39	10 ^{ov}	Πολιτικό Μήνυμα
42	11 ^{ov}	Γράμματα και Προγράμματα
44	12 ^{ov}	Μούγκα
46	13 ^{ov}	Λογοτέχνες
47	14 ^{ov}	‘Αλλαγές’
48	15 ^{ov}	Φωτιά και Νερό
49	16 ^{ov}	Σε Σας Ποιητές μας Νεοαπόστολοι
50	17 ^{ov}	Σταυρός
52	18 ^{ov}	Τα ‘άστρα’
54	19 ^{ov}	Σειρήνα
55	20 ^{ov}	Τα πάθια και τα λάθια
58	21 ^{ov}	Η ‘Νέα Αποστασία
64	22 ^{ov}	Μισές αλήθειες
66	23 ^{ov}	Μερική ιερή αναφορά
70	24 ^{ov}	Της νύχτας τα χτυπήματα
72	25 ^{ov}	Αναμνήσεις
75	26 ^{ov}	Μια Μάνα
78	27 ^{ov}	Προς τους ποιητάς και συγγραφείς
81	28 ^{ov}	Οι χωριάτες
82	29 ^{ov}	Στους προγόνους
84	30 ^{ov}	Το ‘ραντεβού’
86	31 ^{ov}	Δυτικής κοινωνίας μηνύματα
88	32 ^{ov}	Παρακράτος
90	33 ^{ov}	Μάρτιος Απρίλιος 2003
91	34 ^{ov}	Ο πυθμένας
92	35 ^{ov}	Η φωνή των Νεοαπόστολων
95	36 ^{ov}	Διαφθορά
97	37 ^{ov}	Προς τους Νεοδημοσιογράφους
99	38 ^{ov}	Ασυμβίβαστο, χυδαίο και φαύλο
101	39 ^{ov}	Επιστολή
103	40 ^{ov}	Της επαρχίας ο λαός
104	41 ^{ov}	Του παλικαριού το γήρας
107	42 ^{ov}	Χιούμορ
108	43 ^{ov}	Λόγος
109	44 ^{ov}	Επίλογος

1ον

ΑΝ

1

Αν η σιωπή τ' ανήμπορου ,βροντή στ αφτί σου φτάνει'
όλοι να τον συντρέχετε και πλάι καθείς ας πιάνει.

2

Αν το βιβλίο το καλό ,ωσάν πηγή σου εφάνει ,
σ' αυτούς πού στο αφήσανε , κατέθεσε στεφάνι.

3

Αν μεσ' το κατασκόταδο ,να δεις μπορείς μεσούρανα τον ήλιο,
σε 'χωνευτήρι' να μην μπεις κι ανόωνε το "σπήλιο ".

4

Αν σκέψη ορθή ορθώνεις την ,μέσα σε ημιμαθείας πλάνη,
δεξιά την πένα άδραξε , ζερβά χαρτί μελάνι,
να καταγγείλεις πρέπει της , την άθλια πλεκτάνη.

5

Αν των ισχυρών τον χλευασμό , τον βλέπεις για στεφάνι,
βέλος την πένα κάνε την , τέτοιο πού νά τούς φτάνει.

6

Αν να προσεύχεσαι μπορείς , για αλλονώνε σφάλματα,
χτύπατα δεύτερη φορά , τής γης μας τα καθάρματα.

7

Αν συ δακρύζεις και πονάς , στων αλλωνών τα κλάματα,
κόψε την ρίζα του κακού , για τούτα δω τα δράματα.

8

Αν νά σταθείς μπορείς ξεκάθαρα ,στης εποχής την σύγχυση,
στους φαύλους ρίζε κράξιμο και στους απλούς κατήχηση.

9

Αν τ' ανηφόρι με τα κοφτά τα βράχια,
το μπορείς καλά νά τα' ανεβαίνεις,
αν θαρρετά σαν την πλαγιά. , ίδια άξια το προφταίνεις,
μπες μεσ' την μάχη δυνατά, και ότι θες θα γένεις.

10

Αν θέλεις το ,οι κίναιδοι , νά μην σε κουμαντάρουν,
με άξιους νά συστρατευτείς , πριν ποταμοί σε πάρουν.

11

Αν βλέπεις τα μπρόκολομικρόφωνα , άξιους να διαβάλουν,
πέστους τέτοια μικρόφωνα , πού πρέπει νά τα βάλλουν .

12

Αν όλα αυτά τα κνώδαλα , τα βλέπεις με μικρόφωνα,

ξεφώνατα και πλάκωστα , με χούφτες λεμονόχωνα.

13

Αν το μπορείς ν' αντισταθείς , ολόρθος μπρος στ' ανόητα,
με πάθος ομπρός νά πολεμάς , για δίκια αυτονόητα.

14

Αν απόμακρη κορφή, μοναχός , να ανεβείς σου μένει,
λυχνάρι γίνου στο στρατί , τους πού διαβούν , φωταίνει.

15

Αν πρέπει λέγεις μέσα σου , ετούτο δει νά γένει,
κάντο κι αν είν' νά χρεωθείς , με ότι σ' απομένει.

16

Αν πεις πώς ο απόδειπνος , δεν ήρθε ,τής σαρκός σου,
πολέμα με ότι σου μινε , με τον ανασασμό σου.

17

Αν δεν έδιωξες την έγνοια σου, για την άργητα του κόσμου,
υπέμενε με καρτεριά, τα θύματα του ,φως μου.

18

Αν και δεν είσαι έτοιμος, ένα σταυρό νά σκώσεις,
δοκίμασε, προσπάθησε, μα μην τονε προδώσεις.

19

Αν θες της κοινωνίας σου, στραβά νά διορθώσεις ,
πρέπει της ,βαθυθέμελες ,'' κολόνες '' νά ορθώσεις.

20

Αν το ποθείς ή σπίθα σου, τον κόσμο νά φουντώσει,
ενώστε όλοι τις σπίθες σας, που 'ο Θεός θα δώσει.

21

Αν το πιστεύεις αστραπή, δεν ήσουν πού εχάθει,
στο πέραςμα σου πράξε αυτό, διό καθείς ετάχθη.

22

Αν λες πώς ότι έσπειρες, στη γη πώς εμαράνθει,
και ετούτο θέλει τον καιρό, και με ότι ή ζωή ευφράνθει.

23

Αν σαν γεωργός καλός συ έσπειρες ,άλλοι για νά θερίσουν,
κάποιος νά σπείρει πρέπει του και γι'άλλους ας καρπίσουν.

24

Αν όλα αυτά πού έσπειρες, προσμένεις νά ανθίσουν,
φόλα ή σπόρος τον καιρό, παίρνουν για νά βλαστήσουν.

25

Αν ο λόγος όπου όρθωσες, σου είναι τού αιμάτου,
σπόρος πού θάβεται στη γη, δεν είναι για θανάτου.

26

Αν νά σ' ακούσουν σε αγνοούν, αρμόδιων τα ώτα,

τον λόγο παίρνει όπου δει, και κάρφωνέ τους πρώτα.

27

Αν δεν τρομάζεις πού για σε ,σκληρό ,θα' ναι το χτύπημά τους,
ας γένει ετούτο ο σωσμός, για τούς μελλοθανάτους.

28

Αν μάταια εκαρτεράς, για νά φανεί σημάδι,
έχε την έγνοια των απλών, κοπάδι μη στον Άδη.

29

Αν μένεις πάντα μοναχό, καντήλι στο σκοτάδι,
κλωστή ,κλωστή, υφαίνεται, και αργά αργά το φάδι.

30

Αν δεν προσμένεις να φανούν, για σε φωτοχυσίες,
πες γι' άλλους οι αβρότητες, κι οι τυμπανοκρουσίες.

31

Αν μπρος σου ατιμώρητες, περνούν, αθώων οι θυσίες,
μωρών αυτοί 'ναι θύματα, με κλούβιες μαρτυρίες.

32

Αν μες στη μαύρη καταχνιά, προσμένεις κι άλλα Φώτα,
ως νά φανούν,τό έργο σου συνέχισε ,μα με τού νου την ρότα .

33

Αν μάταια είπisteψες, πώς κι άλλοι θα συνδράμουν,
εσύ κάνε το χρέος σου, κι οι εκλεκτοί προκάμουν.

34

Αν και άλλοι τους μαζί με σε ,το πρέπον τους θα κάμουν,
τα πλήθη νά συνεργαστούν, και όλοι νά συνδράμουν.

35

Αν τούς τρανούς τούς στοχασμούς ,δεν προσδοκάς 'πο νάνους,
συντρέχα μπλιό τάς φρένας σου , σε λόγια από τούς πλάνους.

36

Αν συ πονάς για το χαμό, τού κεφαλιού ,τού κράνους,
φτύς' όλους τούς υπεύθυνους και τούς αυτών ρουφιάνους.

37

Αν δεν αγγίζουν όσους δωκείς, οι αστραπές τού νου,
ας γίνουν ,για λίγους μήνυμα ,το προ τού κεραυνού.

38

Αν λεν δεν γεφυρώνεται, το χάσμα πολεμίων,
δείτε τι σας ενώνουν σας, μόνο μέσω συνομιλίων.

39

Αν το πως κάποτε μπορεί, και νά στεριώσει ή σκέψη,
τού αδικημένου ή βουλή, κάποτε θα θεργέψει.

40

Αν λες ο κήπος τού χαμού, λουλούδια θα αναθρέψει,
πρώτα λουλούδια θέ νά βγουν, απ'όπου ,φωτιά έχει τρέξει.

41

Αν για διόρθωση κοιτάς, θύμα μη βγεις βιασύνης,
δεν σταματούνε μονομιάς, έργα παραφροσύνης.

42

Αν κι άλλα θύματα άμετρα, θε δεις ,τα τής παραφροσύνης,
κουράγιο κάνε θαρρετά και καίρια ,χτύπα το τούτο το θεριό,
αυτό τής αφροσύνης .

43

Αν άλαλος και αμίλητος, απ'τά φρικιά όπου γενούν ,
σταθεί ο λογισμός σου, κράτα ορθό το λογισμό,
στα δράματα, τα που θα ιδείς εμπρός σου .

44

Αν όλα τα αλλόκοτα βρεθούν, ομπρός των οφθαλμών σου,
για τέτοια εποχής παρένθεση, ούτε το στεναγμό σου.

45

Αν όλα αυτά πού γίνονται, δεν είναι τα πρεπούμενα,
σημάδια τούτα είναι τρανά, για όλα τα μελλούμενα.

46

Αν όλα άλλοι πληρώνουνε, ανόων τα χρωστούμενα,
νά μην ξεχνάμε τα ποτέ, και τις φωνές ν'ακούωμε
από θύματα προηγούμενα.

47

Αν όπως το λαρύγγι τού φτωχού, ευφραίνεται με οίνον,
και αν θες στ'αλήθεια στην κορφή ,να ανταμωθείς
με Εκείνον,
τίμα Ήρωες,Αγίους ,Μάρτυρες μας και Οσίους,
με κεφαλήνε κλείνων.

48

Αν ναι τις αισθήσεις ,τις μπορείς ,να ελέγχεις μετρημένα,
τότε ή ρήση τού σοφού , δεν πήγε στα χαμένα.

49

Αν γίνει η σκέψη σου σκοπός , για αδικημένου βλέμμα,
ενάντια στο άδικο , αγωνίσου ,και το ψέμα.

50

Αν τα βουβά τα πέρατα , από ψηλά τα βλέπεις,
και αν ετούτων την κραυγή ,μπορείς να την κατέχεις,
τότε, Θεό, ναι κρύβεις μέσα σου ,και σε κλουβί* μην πέσεις.

*παγίδα

51

Αν όλα τα δέντρα μονομιάς , μπορείς να δεις,
να ανθίζουνε αντάμα, και νοιώθεις ετούτο ταπεινά για σε,
μέγα Θεού 'ναι τάμα*, απλόχερα δώσε ο'τι έλαβες

απ' του Θεού το νάμα. *χάρη

52

Αν σαν αηδόνι μόνος σου , τραγούδι λες ή κλάψη*,και
αν νοιώσεις τότε ταπεινά , αυτή την άγια λάμψη,
για όσα από Εκείνον ζήτησες , να δίνει δεν θα πάψει.

*κλάμα

53

Αν πάντα -παντός αγαθού , του είσαι του, προστάτης,
δέον και στα πρεπούμενα , νάσαι συμπαραστάτης.

54

Αν έχεις αίσθηση τρανή , που φρένας ξεσηκώνει,
ο αγαθός με υπομονή , τα βαρετά σηκώνει.

55

Αν βλέπεις την καταστροφή , μακρώθε που ζυγώνει,
πράξε όπως τα πετούμενα ,το χιόνι όταν πλακώνει.

56

Αν το ψωμί που γεύεσαι ,που όλα σου δίνουν τάστρα,
συ το τιμάς ευλαβικά , μα για του νου την πάστρα.

57

Αν για να στήσεις το τσαρδί , τι λίθοι αναγκαίοι !
λέξη τη λέξη κτίζονται , του νου πολυελαίοι.

58

Αν για τη λίμνη ποταμοί , κι αυλάκια κουβαλάνε,
αν για το δέντρο,να σταθεί ,τι χώματα και πέτρες το κρατάνε,
αν για περιβόλια και σπαρτά , τόσα ,κοπριά,νερό κι ιδρώτας,
αν για να φτάσει το σκαρί ζητά , πόσες φορές ,
διόρθωση της ρότας,
αν για τα ολίγα μόνο αυτά, μαζί φως, χρώμα και βρώμα ,
αν χρειαζούμενα είν'όλα αυτά κι άλλα πολλά ακόμα ,
τότε,πόσες ζωές, παθήματα και θήματα ,
κι ανθρώπινοι προδότοι,
θε να συμβούν επά στην γη , γι'ανθρώπων τελειότη;

59

Αν όλα αυτά, μαζί μπορείς , και μ'άλλα να τα πλέξεις,
αν άλλα τόσα θύματα , ομπρός σου θα τα αντέξεις,
αν θα τα αντέξεις όλα αυτά κι απ'την αρχή άλλα τόσα,
ως ότου καταλάβουνε , την ανωτέρα Γλώσσα .

60

Αν καταλάβουνε μπορούν , Αυτού ,την άγια γλώσσα.

61

Αν ποτέ καταλάβουνε, ίδια, της κραυγής και της
σιωπής τον τόνο,
και ριγούν ίδια κι απαράλλαχτα , για τον δικό και

για τον ξένο πόνο.

62

Αν πάψουνε να τρέχουνε , όλοι για να προκάμουν,
αν στης όρεξης τη βούληση , εγκράτεια δεν κάμουν.

63

Αν πάψουνε να τρέχουνε ,για μάταια ,
των οφθαλμών δολώματα,
αν αρνηθούν να κάμουνε , απλήστων τα καμώματα,
αν όλοι αδιαφορούν για όλα τα αξιώματα του ευδαιμονισμού,
όρθια αν είναι ή χάμου,
αν ένα δρόμο ορίζουνε , αυτόν τον προς τα Επάνου,
αν διώξουν την μωρία τους , που κουβαλούν ξοπάνου ,
αν ο καθείς δεν κλέβει το , του άλλου το ψωμί,
αν ίδια πάντα κάθεται , σε θρόνο ή σε σκαμνί.

64

Αν να κοιτάς μπορείς ψηλά , εκείνο τάγιο Άστρο,
αν το πιστεύω σου κρατάς , θεμελιωμένο κάστρο.

65

Αν την κοντόφθαλμη ματιά , τού κόσμου ξεχωρίζεις,
Αν την κακιά την συντυχιά , θωρείς μα δεν ορίζεις.

66

Αν ο καιρός πού προσπερνά , κάθε σου βήμα κρίνει,
Αν από όλα όσα πίστευες , ελάχιστα έχουν γίνει.

67

Αν την αγάπη σου μπορείς , να την κρατάς θεμέλιο,
Αν το ελάχιστο π' ανθεί , σου προκαλεί το γέλιο.

68

Αν μέσα σε όλα πού θωρείς , σου μένει η ελπίδα,
Αν όπως πριν μένεις όρθιος και μετά την καταιγίδα.

69

Αν συ σαν γεωργός έσπειρες , μετά το καλοκαίρι,
Αν προσδοκάς πως την σοδιά , καιρός θέ νά την φέρει.

70

Αν οι πιο πολλοί σε κοίταξαν , αφ' υψηλού πιο πάνω ,
Αν όλοι τους σε γέλασαν , και λόγιασαν τσοπάνο.

71

Αν πάντα νά κρατάς μπορείς , σαν δένδρο στην πλημμύρα,
Αν νοιώθεις την για όλ' αυτά ,στο μέτωπο τού ιδρώτα την αλμύρα.

72

Αν νά κρατηθείς μπορείς , μεσ' σε συνάξεις βράχος,
Αν δεν μπορείς νά πιστευτείς ,ούτ' ως μικρός διδάχος,

73

Αν το απαύγασμα τού νου ,τρανά εν μέσω αφήνεις ,

Αν νοιώσουν λίγοι πώς με αυτό , πόνο τους απαλύνεις.

74

Αν τούς φωνάξεις την ντροπή , από πάν' νά τυναχτούνε,
Αν όλοι τους συνέλθουνε , στα μάτια κοιταχτούνε .

75

Αν ξέρεις πώς στον τόπο του , κανείς άγιος δεν άγιασε,
Αν η καρδιά δεν αρνηθεί , για όσα ο νους ελάγιασε .

76

Αν τούς επείς πώς είν' ντροπή , στα μάτια τού Αέτου,
που απαιτούνε το ψωμί και εκείνο τού επαίτου.

77

Αν τον αχό των κανονιών , συνήθισαν ταφτιά τους,
Αν δεν ακούν τούς σπαραγμούς ,αυτό ειν' πρόβλημά τους.

78

Αν στα κακά συνήθισαν και χάσανε την φαία,
Αν πανικού τού απανταχού , δεν βλέπουν την ρομφαία,

79

Αν δεν μπορούν τα σκόρπια τους , μυαλά για νά μαζέψουν,
Αν οι αθώοι κι οι απλοί , αυτούς δεν ανατρέψουν.

80

Αν δεν ζυγίσουν οι απλοί , σωστά ,το τι κατέχουν ,
με βάρος ομολόγιο*,
Αν δέχονται νά πληρώνουνε ,με πόνο , αφρόνων κοστολόγιο.

*ψήφος

81

Αν για όσα εμείς πληρώνουμε, ντροπή τους δεν τούς πούμε,
ας ξέρουν πώς απ' τις κλεψιές , οι προδοσίες των αξιών ,
πιότερο μάς πονούνε,
κι ότι πάνω στην πλάτη τους , ντροπή τους κουβαλούνε.

82

«Αν η οργή στις φλέβες σου , πηδά σαν το κριάρι,
Αν αντί νά τούς χτυπάς , φεύγεις σαν σαλιγκάρι,

83

Αν δέχεστε αγόγγυστα , κάθε μεγάλο δράμα,
Αν σάς έγινε συνήθεια , ο πόνος και το κλάμα,

84

Αν χάσατε την δύναμη , πού είχατε από αιώνες,
Αν μένετε στα δράματα , σαν άλατος κολώνες.

85

Αν αυτά κι όσα περάστε , λογάτε μη κυκλώνες ,
μη γίνεστ' άλλο απρεπείς και θύματα , σ' αλαζόνες .

86

Αν το τραπέζι τού Θεού , αρνείστε πού ν' στρωμένο
Αν δεν ακούτε την ΦΩΝΗ , πόσο νά περιμένω.

87

Αν μία ματιά δεν ρίξετε , ψηλά στο πρόσωπό Του,
Αν δεν βάνετε ξανά , στη ζήση το σκοπό Του.

88

Αν δεν Του ζητήσετε , τής λογικής το μέτρο,
Αν δεν δεχθείτε της ζωής , το ταπεινό το ρέτρο.»

89

Τότε : Όλοι σας νά κινήσετε , τριγύρω Του σιμώστε ,
όλοι τα χέρια πιάσετε , κι αγάπης όρκο δώστε .

90

Ωσάν τούς βράχους τού γιαλού , στο κύμα αντισταθείτε,
και τις αξίες νοιώσετε , αγάπης , και ενωθείτε.

91

Όπως οι στάλες τής βροχής , πού όλες άπ' αλλού βρεθήκαν
και σμίξαν και γίναν πλήμμυρα , σαν όλες ενωθήκαν.

92

Έτσι όλοι σας συσμίξετε , για τον καλόν αγώνα ,
και όλοι σας νά τρέξατε , στον άγιο Ελαιώνα.

93

Αν όλοι σας πιστέψετε σε , αυτόν τον θείο αρραβώνα ,
και τα στεφάνια πλέξετε , από τον Ελικώνα.

94

Αν ως σύντροφοι καλοί τής γης , αλλάξετε ρυθμό,
και αλαζόνων τής βουλής , πνίξετε βρυχηθμό.

95

Αν με Αγάπη οδηγό , κάνετε το ταξίδι,
και με αυτήν ενώθειτε , σαν πέτρα με το στρείδι.

96

Αν των αθώων οι ψυχές , πού πρόσμεναν δεμένες,
βγουν απ' την περηφρόνηση , σταθούν λευτερωμένες .

97

Αν όλοι τις ακούσουμε , πού λεν με τιμιότη ,
διόρθωση νά κάμετε , σ' όλη την ανθρωπότη .

98

Αν έκαστο μονάχο του , ζεσταίνει θεία άχνα,
πού σαν γλυκιά την πρόσμενε ,λαχτάρα μες στα σπλάχνα.

99

Αν σε όλες τις καρδιές , υπάρξει η αγνότη,
και δυνατά συμπράξουνε ,τα γέρα με τη νιότη,

100

Αν η καρδιά σπαράζεται , σαν σβώλος από χώμα,
όπου εκόπηκε με μιας , από υνιού το στόμα ,

για κάθε άδικο χαμό και ματωμένο σώμα.

101

Αν γη η κοινωνία μας , όπου έθρεψε το σπόρο,
πηγή και μήτρα είναι μαζί , για κάθε ανθοφόρο,
ας στέρξουμε , όλοι μαζί ,νάχει καθάριο χώρο.

102

Αν τόσο αίμα πού έσμιξε , στο ίδιο το αυλάκι,
πού για άλλους έδωσε καρπούς και σ' άλλους το φαρμάκι ,
ας δούμε σαν μικρό χωριό , ετούτο τον κοσμάκη.

103

Αν πάψουν οι ακόρεστοι ,νά ανοίγουνε ,στη φύση μας πληγές,
άπρακτοι μην καθόμαστε , οι ίδιοι όντες ζώντες ,
λίγοι από τέτοιες θρέφονται !
Μα όλους μας ,μας θρέφουνε , τής φύσης οι πηγές.

104

Αν όσοι χωρίς συγνώμης επιστροφή, έσπευσαν κατακλέβοντας ,
λαών πτωχών ,τον θησαυρό νά μάσουν,
θα έρθει καιρός πού τρέχοντας ,τα λογικά θα χάσουν .

105

Αν γίναν όλοι οι σύγχρονοι , των Αξιών ληστές,
ψυχών και τόπων , οι " άτρωτοι " ιμπεριαλιστές,
σε παρακμής και σε οργής ,τον ποταμό για νά σωθούν,
θα γίνουν βουτηχτές .

106

Αν κοινωνίες φτιάγνετε , χωρίς θεού Ευαγγέλιο ,
θα είναι θα φαντάζουνε , κάστρα χωρίς θεμέλιο ,
αρπακτικών θύματα , κι αχρείων περιγέλιο .

107

Αν,τα πάντα μας ,οι άθεοι, μας άλλαξαν ,
μ' αυτή τη 'νέα τάξη',
και την οργή συνέγειραν , με τούτη τους την πράξη,
μόνο σε όσους εν αρχή Θεό θα έχουνε, θε να υπάρξει τάξη.

108

Αν η πληονότης βρίσκεται , εν ολιγοπιστία,
και είναι του νέου πλουτισμού , θύμα της απιστίας,
- πατώντας τα όσα εδώ τους φτάσανε - ,
υιοί είναι απληστίας και αχαριστίας .

109

Αν λένε πως από ψηλού βουνού , ποτίστηκαν, το φρέαρ,
και πως από όρους κορυφή , ανέπνευσαν το έαρ,
μη θεωρήσουνε τη γη , σαν του ποδιού τη μπάλα ,
πικρό "αυτογκώλ" θε να γευτούν , κι αυτού μαζί και τάλλα.

110

Αν της αλλάζεις σύνορα , της Γης , αγριεμένος ,
κι απ' την ισχύ της δύναμης , είσαι παροτρισμένος ,
στα ακραία χαράδρας σύνορα , θα νοιώσεις στριμωγμένος .

111

Αν κάποιος,της υπέρτατης θυσίας , πατάει το Ευαγγέλιο ,
που όλου του κόσμου αποτελεί , αιώνιο θεμέλιο ,
πάνω από τούτηνε τη γη , θα αποβληθεί ,
γι' αυτά που έχει πράξει,
κι η φύση αποβάλλει το, ό,τι και αν εξέθρεψε ,
αφού δεν ειν' εντάξει .

112

Αν αναλογιστούνε οι "τρανοί", για όλα αυτά που κάμουν ,
το τι θα αφήσουν πίσω τους , ας τρέξουν να προκάμουν ,
Γιατί, τόπο θα αφήσουν έρημο , με πόνο θα είναι γεμάτος ,
από ανθρώπους ορφανός , κι από ζωή φευγάτος .

113

Αν ,από πόνο,πίκρα ,δάκρυ , μα και από γνώση ,
Είν' γιομάτο , του κόσμου το Ποτήρι ,
Διορθώσεις μόνο κάνετε και όχι ανατροπές ,
κι αυτό για κανενός χατίρι .

114

Αν πούμε,στις Αξίες μας , πως όλα αυτά τα ουσιαστικά ,
τους ήτανε προικιά τους ,έτσι έγιναν πάνσοφες,
με τα ελείμματά τους αυτά, και όποια , ας τα εξανθρωπίσουμε
με ελάχιστη προσπάθεια,
και όχι να τις αλλάξουμε , για αλλωνών εμπάθεια .

115

Αν, στη γνώση, στην ορμή και στην αγάπη ,
σε αυτές τις άγιες χάρες ενωμένες ,δεν δώσουνε τα χέρια,
πάντα σε χρήση άγρια , θα είναι τα μαχαίρια .

116

Μα ολέθρου έργα , άλλα , μη προσθέστε ,
και γεγονότα με αίματα γραμμένα ,
κι αυτές τις άγιες χάρες μην κρατάτε ,με χέρια δεμένα ,
και του Εσταυρωμένου το Πνεύμα ,
εκεί στα ύψη του ανθρώπινου νου ,
μην κρατάτε με φτερά καρφωμένα .

117

Αν ,αέρα ,φύση ,φωτιά και θάλασσα ,καθάρια κυβερνούμε,
και σωφροσύνη επικρατεί , σε ό,τι κι αν κρατούμε .

118

Αν το θεριό το ανήμερο ,το θύμα του ,για να το σώσει εχούθει,
αν το αηδόνι κουρνιαστεί ,
κάτω από αετού φτερά , κι εκεί αποκοιμήθει .

119

Αν του ανθρώπου το μυαλό , η αγάπη μόνο μέλει,
και ίδια με τον διπλανό , μοιράζεται το μέλι .

120

Αν όλα αυτά , στο νου σου έχεις βάλλει ,
και πανικός και σύγκρυο , δεν σέχουν καταβάλλει ,

121

Αν μέσα και πάνω απ' όλα αυτά ,τρέφεις κάποια ελπίδα ,
πες το ,αχτίδα από άγιο φως, ήταν ,που πρόσμενα και είδα.

122

Ε! τότε, θα είναι που αυτό ,ο Ταπεινός , κάποτε προσευχήθει,
και το άγιο Πνεύμα ,το άγιο Φώς ,άπλετα σ' όλους Χύθει . –

νοέμβ.δεκέμ.2002

ΑΔΕΛΦΩΜΕΝΟΙ

1

Θεέ μου,σε κοινωνίες:
 Άθες,ανάξιες,άνηθες,ανέθημες,
 Ανήθηκες,ανεύθηνες,άφιλες,
 Απάνθρωπες,αχάριστες,στεγνές από
 Αισθήματα κι από αγάπη στείρες,
 Να ποτιστούν σαν την βροχή,
 Στη Γη ,στέλνεις το έλεός Σου,
 Και περιμένεις να σκεφτούν,
 Πως,για όλους μας, μα και για αυτούς,
 Θυσίασες ,τον πάνσοφο Υιό Σου .

2

Γιατί τις πόθησες να δείς
 Να Σε υμνούν αράδα,
 Και προσδοκάς να φωτιστούν
 Πο νου την χαραμάδα.

3

Αυτές επόθησες να δείς απλά,
 Να σιούνται,ως κύματ'απαλά,
 Εδώ,σε αγνές συνάξεις,
 Ωσάν του κάμπου κύματα
 Σταχιώνε παρατάξεις,
 Που όλα στέκουνε σκυφτά,
 Γερμένα καρποφόρα,
 Προσμένοντας καρτερικά
 Του θερισμού την ώρα.

4

Τούτη την Αγια μέρα,
 Με του άχραντος,
 Υιού Σου τον ερχομό,
 Για τον δικό μας λυτρωμό
 Εσύ φωνάζεις και μας λες
 Και πάλι ναι, μας ξαναλές:
 « Για όλα ότι σας έδωσα
 ένα μονάχα σας ζητώ,
 μα κι άλλο δεν σας μένει,
 Να ζείτε Α δ ε λ φ ω μ έ ν ο ι » .-

Χριστούγεννα 2002

« Οι Άθλιοι »

1

Και έβανε ο θεός ευλογητός
 Να ξοδέψει τους άθλιους που Αυτός,
 Κυβερνήτες, αδιακρίτως να σταθούνε,
 Ναι τους το επέτρεψε,
 απρεπείς για να φανούνε,
 Σε θρόνους υψηλούς και θέσεις,
 Για να δούνε κι οι απλοί
 Των τοιούτων τις προθέσεις.

2

Και ως τέκνα Απληστίας,
 Δες εξέθρεψαν μωρίαν,
 Μη ορώντες τιμωρίαν,
 Απ' το χέρι που κρατούσε ,
 Ξέχωρα π' ακολουθούσε,
 Σαν χολέρα που αγρυπνούσε,
 Της ακόρεστης, της μάνας*,
 << νεοσσούς >> όπου κλωθούσε,
 και κοιτώντας ακλουθούσε
 πα σε ερείπια και χνάρια,
 χαλασμού παντού που εγρίκα,
 πλούσια τα τέτοια όλα
 λες και τα 'παιρνε για προίκα,
 και γελούσε όπου πλήθος
 της τα έκανε η απάτη,
 και χαιρόταν** πού τα επάτει.
 (*η απληστία ,**η μωρία)

3

Και είναι πλήθος οι άνθρωποι
 Μες της παρακμής την πλάνη,
 Που κυλούσαν σαν ποτάμι,
 Αγνοώντας που οδηγούσε
 όλη ετούτη η μαυρίλα ,σε
 Αδελφή πού καρτερούσε,
 Και την έλεγαν σαπίλα.

4

Και σερνόντουσαν τα πλήθη,
Πα σε μήκη και σε πλάτη
Σαν ξεράσματα χολέρας,
Πού γεννούσε η σαπίλα
Και γελούσε η απάτη.

5

Μα ο Θεός πού τους θωρούσε
Να συνέλθουν καρτερούσε,
Και μη βλέποντας σημάδι
Όλοι σας εμπρός στον Άδη,
Μ' αγανάκτηση προστάζει:
Κει στα τάρταρα να πάτε.
Μια και εκείνα προτιμάτε,
Πέχουν βάσανα πολλά
Μπάζ κι αλλάξετε μυαλά.

6

Και στα τάρταρα ριχτήκαν
Κι όλοι τους εκεί χαθήκαν,
Πανικός ο « νοικοκύρης»
Και γελούσε ο σηχτύρης,
Που του πήγασι ομάδα
Στο βασίλειο του σκοτάδι,
Και βογκούσε ο καθείς
Μα γελούσε ο 'απεχθείς'
Μεσ' ερείπια και σκότη,
Πού τους έδωσε για προίκα,
Το μεγάλο φαγοπότι,
Πού σαν ζώα είχαν πέσει,
Σαν τα όρνια πα στο λέσι,

7

Και εψάχνασιν οι δόλιοι
Λίγο φως για να σωθούνε,
Μα ερείπια και λάσπες
Ένοιωθαν ότι πατούνε,
Πού επέτρεψαν οι ίδιοι
Πα στην γη για να γεννούνε,
Και ποθούσαν ο Θεός να τους
Γίνει ίλεος,
Τα συντρίμμια τους να δούνε
Και έτσι να διορθωθούνε,
Νέο κύκλο για να κάμουν ,

Ως τελειότη τους προκάμουν . –

4^{ov}

ΕΜΠΟΡΟΠΟΛΕΜΟΙ

1

Όλα δώθε πουληθήκαν ,
Παράδοση ,αξίες ,
Και συνήθειες ,πατήθηκαν ,
Ερημιά παντού των όλων .
Στην κλαγγή των πυροβόλων.

2

Ποίημα μου θάμα γίνε ,
Σαν άλογο της αστραπής ,
Σαν άτι του ανέμου ,
Από πεινασμένους πέρασε ,
Σε διψασμένους μένου .

3

Ποίημα μου άτι γίνε ,
Και από ολούθε πέρασε ,
Πετώντας και ρωτώντας ,
Αν ζει ο Μέγα Αλέξανδρος .

4

Όπου σου λένε ότι ζει ,
Εκεί να παραμένεις ,
Να συνταυλίζεις την ‘φωτιά’ ,
Κι αλλού για να πηγαίνεις.

5

Κι όπου σου πουν πώς πέθανε ,
Και γεύση κάνουν σου πικρή ,
Σ’ αυτούς διόλου μη σταθείς ,
Αυτοί είναι ζωντανοί νεκροί .

6

Ποιητών μας η μελέτη ,
Αχ σαν αστραπή να απλώσει ,
Κι όθε σκοτάδια επικρατούν ,
Σαν χιόνια να τα λιώσει .

7

Άστρο του είναι ο καθείς ,
Το φως του πού μας στέλλει ,
Κι όποιος το φως τούτο το δει ,
Να αγγέλλει στην ‘αγέλη’ .

8

Όπως οι μάγοι είδανε ,
Το φωτεινό τους Άστρο ,
Που οδηγούσε σε σπηλιά ,
Μη ,σε πανώριο κάστρο .

9

Έτσι είναι το Φως των ταπεινών ,
Απ' την αιωνιότη ,
Που ως σήμερα ,μας έρχεται ,
Σε τίποτε άλλο δεν σκοπεί ,
Παρά στην τελειότη .

10

Ποιητές και υμνογράφοι ,
Έναν έχουνε σκοπόνε ,
Τις ψυχές καλιεργώντας ,
Να αμβλύνουνε τα πάθη .

11

Σκοινί ,σταμνί να γίνεται ,
Το κάθε ποίημά τους ,
Κι απ' το 'βαθύ πηγάδι'
Ν' αντλούν δροσάτο το 'νερό'
Να πίνει το 'κοπάδι'.

12

Στο άλογό μου ξανά ανεβαίνω ,
Και αυτό πα στη ράχη με παίρνει ,
Σε άλλους τόπους μακρώθε με φέρνει ,
Σ' ακρογιάλια μακριά και σε λίμνες .

13

Πλάθω ξανά τον κόσμο αυτό ,
Χαμένους ανασταίνω ,
Τους ,ξέχωρα αφουγκράζομαι ,
Και ξέχωρα, τους κρένω .

14

Συγνώμη ,λέγω δώστε μας ,
Και απληστιάς συγχώργιο ,
Κι εγώ στεφάνι θέτω σας ,
Μεσούρανα ,πανώριο .

15

Ξοδέψατε τη νιότη σας ,
Δαμάζοντας τ' αγρίμια ,
Θάλασσες ,μαυροπέλαγα ,
Με επιθυμία παροίμια .

16

Ναό στήνω στη μνήμη σας ,
Λαμπάδα σας ανάφτω ,
Με λίβανον υμνολογώ ,
Το Ἦρωες ,προσάπτω .

17

Και με ασυμωγνέματα ,
Θερμοπαρακαλώ σας ,
Να σώσετε τον κόσμο αυτό ,
Που ήταν και δικός σας .

18

Σεις είστε άγιες ψυχές ,
Δύσκολων εποχώνε ,
Που άγρια παλέψατε ,
Σε στράτες χαντακιώνε .

19

Φύγατε και αφήσατε ,
Πλούσιες καταθέσεις*,
Κι εμείς τις σπαταλήσαμε ,
Με αλόγιστες προθέσεις .
(*παρακαταθήκες)

20

Σων των δικαίων προσευχές ,
Έχουν ισχύ μεγάλη ,
Κάντε οι πληγές μας να κλειστούν ,
Κι ας μην ανοίξει άλλη .-

2^{ος}\03

5ον

ΑΦΗΝΙΑΣΑΝ ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

1

Αφήνιασαν οι εποχές
Αφήνιασε ή φύση,
Μ' αφήνια προσπαθεί καθείς,
Τον άλλον να αφανίσει.

2

Τέτοια ύπουλη αφανίσει
Δεν μοιάζει με καμία,
Κι' απ' όλους ελογιάζεται
Παιδί της τρικυμίας.

3

Τέτοια αφήνια πλάκωσε,
Π' ανθρώπου νους δεν πιάνει,
Ρήμαξαν τις αξίες μας
Ζητιάνοι και ρουφιάνοι.

4

Και εγενίθει ένα μοντέλο
Με της αποκριάς μουσούδες,
Και όλοι τάχα μου γελούσαν,
Μα όλοι είσανε μαϊμούδες.

5

Λησμονάτε οιμωγές μυριάδων,
Πεσόντων ηρώων ,κάμπων
Θαλασσών και αιματόχρωμων πλαγίων,
Λησμονάτε ως και τους τάφους
Πού μολέψατε, τούτων όλων των αγίων
Και κατάρα θα σας γένουν
Συντριβής έκ θεμελίων.

6

Τον καύσωνα της μέρας δεν
Λογιάζεις,δροσοσταλίδα της αυγής
Και συ παιδί χαμαγελάς
Στην στράτα της ζωής πριν βγείς.

7

Μα και τα δυο θα στεγνώσουν
Απ' τον καύσωνα της μέρας,
Κι απ' το διάβα της ζωής,
Όπου ίχνη ακολουθώντας
Κάποιας μοίρας καλυτέρας.

8

Μα ετούτωνα την μοίρα,
Άλλη μοίρα την ορίζει
Πού την λένε κακομοίρα,
Και οργίζεται μια μοίρα
Όπου μέσα μου δακρύζει,
Πού επιτρέπουν της κακίας
Τα καλά να τα ραγίζει.

9

Δεν την βλέπετε ομπροστά σας,
Δόλια πού σας δουλεύει,
Κι όλοι σας την προσπερνάτε
Μα τις μοίρες σας ξοδεύει.

10

Χαλάσματα και ερείπια
Τριγύρω σας αφήνει,
Μα δεν την αποτάσσεστε
Σας ψήνει στο καμίνι

11

Και γλιστρώντας προσπερνά,
Σαν της ξωτικιάς την όψη,
Και σαν ρήγισσα διαβαίνει
Μα τον κόσμο έχει κρώξει.

12

Χαλάσματα και χάλαθρα
Παντού, ερημιά και γύμνια,
Πού πάντοτε θα μαρτυρούν
Πώς πέρασε ή αφήνια.

13

Σαν αφηνιάρικο άλογο
Πού τρέχει και διαβαίνει,
Πού προσπερνά καλπάζοντας,
Και στον γκρεμό πηγαίνει.

14

Έτσι λογιάζεται θαρρώ,
Ο κόσμος ομπροστά μου,
Με \\\πλήθος πολέμου σύνεργα \\
Αφανίζεστε παιδιά μου.

15

Και ήλθετο με όλα αυτά,
Το αφήνιασμα του κόσμου,
Πού οδηγούν κατά γκρημνού

Όλοι οι δυνατοί του κόσμου.

16

Και σπέρνουνε ουράνιο,
και άλλα πολλά συφίλια,
και γύρω μας αυξάνονται
τάφοι χωρίς καντήλια.

17

Μια Αμερική σαν θάλασσα
Νερό πού δεν χορταίνει,
Μες στις ερήμους του Ιράκ,
Χορό διαβόλου στενει.

18

Τι κι αν βουλήθη ο Θεός
Βασίλειο να τους δώσει,
Να δοκιμάσει θέλε τους,
Ποιός θα τότε προδώσει.

19

Υποκριτές κι αγάριστοι α
Αυτοί αποδειχθήκαν
Και το βασίλειο αυτό
Κακομεταχειριστήκαν.

20

Αυτοί οι αρχοντάνθρωποι
Φανήκαν αχυράνθρωποι,
Και απ' αυτούς θα το σηκώσει,
Και σε άλλους θα το δώσει

21

Ποιός φανταζότανε ποτέ
ο κόσμος ν' αφηνίαση,
και τους αγώνες πούγιναν
έτσι να τους ξεχάσει.

22

Αυτό είναι συνέπεια,
που απ' την εποχή του 80
Άθεοι ολούθε κυβερνούν,
Από προδοσιά ή σπόντα.

23

Τούτοι ειν'πιόνια Σιωνισμού,
Και αλαζόνων άρα
Πού Αγαθόν εσταύρωσαν
Και ειν' του Θεού κατάρα..

24

Είν' χαροκόποι Άθεοι
Μοίρας κακής βδελύγμια,
Διαγούμισάν μας αρετές,
Και φάνηκ' όλη η γύμνια.

25

Εσύ γραικέ μου μη θρηνείς,
Τραγούδι κάνε ξακουστό
Του στήθους σου τον πόνο,
Και ύψωσ' τον πολύφωτο
Σαν νέο Παρθενώνα,
Σύμβολο πούν' αιώνιο.

26

< Μόνο εκεί στα περασμένα ,
Κι εσύ κάποτ' αφήνιασες ,
Μα τότε ήταν, που σου αυξήθηκαν ,
Τα αδικοχαμένα > .

27

Γιατ'έχεις άστρα φωτεινά,
Φωτός αρχαιοτάτου,
Δεν έσβησαν με θύελλες
Ή με χωσιές 'προστάτου' .

28

Κι αυτόνε το ευτελισμό
Πάλι θα ανταπεξέλθεις,
Τα σάπια σου θα αποκοπούν
Σαν πέσει ο πελέκυσ.

29

Όπου βι-άζεται μια 'Ελλάς'
Κι 'έλλην'ας μη λογιέται,
Σίγουρα είν'αδέλφια σου,
Αν όχι και παιδιά σου,
Γιαυτό και πολεμιέται.

30

«Κι αν ο τράγος φάει το κλήμα,
κι ως τη ρίζα αν το κόψει,
με καρπό θε να φορτώσει,
και τον τράγο θε να φάνε,
με κρασί που θάχει δώσει.» .

31

Κι αν το σταφύλι το πατούν
Καλό κρασί θε νάβγει,
Και κλαδευτήρι όπου περνά

Εκεί καρπό παράγει. 3^{ος}\03
6^{ον}

ΑΚΟΥ ΠΑΡΑΚΡΟΥΣΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

<χίλιες φορές μου ορκίστηκες,
και χίλιες μια με πρόδωσες>

1

Όταν 'φίλοι' δεν έπαψαν
Ποτέ να μας προδώνουνε,
Εμείς δεν πάψαμε ποτέ
Το αίμα μας να δώνουμε.

2

Όταν εσύ ανήμπορη
Μας έστελνες στα ξένα,
Στα ξένα κάναμε εμείς
Αγώνα αντί για σένα.

3

Όταν άλλοι μας βάζουνε
Σε λίστα αναμονής,
Κωφεύεις και αδιαφορείς
Σ' αρρώστων 'της φωνής' .

4

Όταν εσύ βρισκόσουν
Σε ζάλη ή κραιπάλη,
Εμείς για σένα βάζαμε
Για στόχο το κεφάλι .

5

Όταν εσύ φορολογείς
Με πάθος την σοδιά μου,
Ζητάς για να προστατευτείς
Πίσω απ'τα παιδιά μου.

6

Στη δύσκολη την ώρα σου
Πίσω από όλους τους απλούς,
Τρέχεις για να σωθείς,
Κι όταν σε χρειαζόμαστε
Τρέχεις να απομονωθείς.

7

Για ό,τι έκανες για απλούς
Χρυσό σου το πληρώσανε,
Μα υπουργοί και τρωκτικά
Τα πιο πολλά τσεπώσανε.

8

Αν γύριζες και κοίταγες
Παθήματα πρωτύτερα,
Θάβαζες να σε λειτουργούν
Παιδιά σου τα καλύτερα.

9

Αν,λέμε αν,εκοίταγες,πόσα
Παιδιά σου παν στα χαμένα,
Θα έσκυβες να διόρθωνες
Όλα τα λαθεμένα.

10

Αν εσύ για μια στιγμή
Σηκώσεις το κεφάλι,
Πετάξεις από πάνω σου
Κουβέρνων την κραιπάλη.

11

Αν συ της παράδοσης ,απέδιδες,
Τιμής τον άξιο φόρο,
Θα είσουν,θα παράμενες
Σαν έθνος πρωτοπόρο .

12

Αν δεν ενστερνιζόσουν
τα ξένα με μανία,
στα τέκνα σου θα ήτανε
άγνωστη η ανία.

13

Δες,έγινες στους μισέλληνες
Μια ‘τρυφερή’ τροφή,
Κι άλλοι σε οδηγήσανε
Προς την καταστροφή .

(1980-2003)

14

Εσύ όπου εσκέπαζες
Αιγαίο και Ιόνιο,
Τώρα να παίζεις θέλω σε
Τον ρόλο τον αιώνιο.

15

Κλεψιάς το στόμα αν έκλεινες,
Της ‘έκοβες’ τροφή,
Κι αν έργα σου γινόντουσαν
Με τη σωστή δομή,
Πιο πολλά θα γλιτώναμε

Απ'την καταστροφή .

16

Εσύ αν δεν μας κοίταγες
Με ειρωνείας γέλιον,
Εμείς θε να σου κάναμε
Λαμπρότερο το μέλλον.

17

Από τη στενοκεφαλιά σου
Εμείς ναι χτυπηθήκαμε,
Μα ποτέ για το κακό σου
Εμείς δεν ευχηθήκαμε.

18

Εσύ μες στις ανάγκες μας
Ανοίγεις μας ,πληγές,
Κι εμείς μες στην ανάγκη σου
Φρουρούμε τις πλαγιές.

19

Μα εσύ τις δυσκολίες μας
Δεν έκαμες δικές σου,
Κι εμείς ετούτο νοιώσαμε,
Σαν νάταν εκδικιές σου.

20

Στο κάθε σου το κάλεσμα
Επιάσαμε τα πλάγια,
Και μες στα στήθια σε είχαμε
Σαν άγια μέσα στα άγια.

21

Μας έμαθαν ,κι εμείς,
με εσένα ταυτιστήκαμε.
Έλληνες μας ονόμασαν,
Σε εσένα βαφτιστήκαμε.

22

Όταν εμείς σου λέγαμε,
-πονάω,και θέλω μια εγχείριση,
έβαζες μπρος το σύστημα,
για κακομεταχείριση.

23

Αρνείσαι των μεταναστών
Νακούσεις τη λαλιά τους,
Λες και δεν τα κράτησαν μωρά,
Μάνες στην αγκαλιά τους.

24

Δεν θέλεις των μεταναστών
Να τους edώσεις τάξη,
Να ξέρεις και να ξέρει του
Καθένας τι να πράξει.

25

Στα θέλω Σου,μας θέλεις Σου
Ναι όργανα πειθήνια,
Μα των αρθριτικών δεν κοιτάς
Να γειάνεις την ασθήνια* .

*ασθένεια

26

Και ακόμα σου λέγω ό,τι:

Δεν υπάρχει πολιτικών απειρία,
Υπάρχει όμως ,πολιτικών ‘αναπηρία’ .
Δεν υπάρχει πνευματική ελλειμματικότητα,
Υπάρχει όμως πνευματική αναβλητικότητα.
Δεν υπάρχει μόνον οικονομική ανισότητα,
Υπάρχει ακόμα και κοινωνική αθλιότητα.
Δεν υπάρχουν μόνον οι των ανθρώπων κατηγορίες,
Υπάρχουν ακόμη και οικονομικές ομηρίες.
Δεν υπάρχει μόνον κυβερνητικός σαδισμός,
Υπάρχει ακόμη και έρπων φασισμός.
Δεν υπάρχει μόνον κομμάτων ολιγωρία,
Υπάρχει ακόμη και μια ιδιότυπη δικτατορία.
Δεν υπάρχει μόνον κυβερνώντων το ρεζιλίκι,
Υπάρχει ακόμη και το των τραπεζών νταβατζιλίκι.

Γιαυτό ,παράκρουστη,πατρίδα,
Σε περιφρονώ,και στον εαυτό μου ακουμπώ,γιατί:
Σαν παιδί με εβασάνισες,
Σαν σπουδαστή με αδίκησες,
Σαν στρατιώτη με εξαπάτησες,
Σαν επαγγελματία με πρόδωσες,
Σαν ερευνητή με περιφρόνησες,
Σαν ψηφοφόρο με δίχασες,
Σαν πολίτη με έβανες σε κατηγορία,
Σαν ορθόδοξο με λάβωσες,
Σαν παράδοση με κακοποίησες,
Σαν άτομο με χρησιμοποίησες,
Σαν επαρχιώτη με καταδίκασες,
Σαν ασθενή με ταλαιπώρησες,

Σαν συνταξιούχο με περιγέλασες,
Σαν θύμα σου με λησμώνησες,
Σαν κοινοτάρχη με εκμεταλλεύτηκες,
Σαν επενδυτή με καταχρέωσες,
Σαν χρηματιστή με καταλήστεψες,
Σαν έλληνα με ταπείνωσες,
Σαν οδηγό με ταλαιπώρησες,
Σαν οικογενειάρχη με σταύρωσες,
Σαν καλλιτέχνη με εγκατέλειψες,
Σαν λογοτέχνη με αγνόησες,
Σαν κραυγή αγωνίας με έπνιξες,
Σαν ευσυνείδητο με καταπίεσες,
Σαν αγαθό με περιγέλασες,
Σαν φορολογούμενο με κατέστρεψες,
Σαν ασφαλισμένο με έκλεψες,
Σαν πολύτεκνο δεν με υποστήριξες,
.....
και ενώ εγώ πεθαίνω,εσύ ακόμα μου
χ ρ ω σ τ ά ς .-

1^ο2^{ος}\03

ΕΠΟΧΗ ΑΠΛΗΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΟΩΝ

1

Εποχή αταξίας του νού,σήμερα ζούμε,
Σε τέτοια κουβέρνα ,διεθνώς να αντισταθούμε.

2

με αυτούς ομπρός τους, τα ταμεία ιδρώνουν,
και οι εικόνες βουβές περίσσια ροδώνουν.

3

Μα κι οι αξίες χλωμές, το βάζουν στα πόδια,
Διαβόλοι χορεύουν, με κέρατα βόδια.

4

Γίγαντες νοιώθουν ,πως είναι ,οι νάνοι,
Μα ίσκιους τους βλέπουν και είν'όλοι θάμνοι.

5

Ρίζες ρηχές σαν τα μυαλά τους,
Σε άλλους φορτώνουνε τη συμφορά τους.

6

Πηρέτες άθεοι στην τάξη τη νέα,
Μας όδηγούσι,σαν σκαρί ακυβέρνητο,για το Μαλέα.

7

Βοριάς σαν φυσήξει,και τότε ξυπνήσει πελάγου οργή,
Συντρίμια θα γίνει και ναυαγοί άσωστοι, όλοι θα γίνουν ,
μεσ'των κυμάτων την οίμωγή.

8

Κύκλους θα γράψει ,η λαών ιστορία,
Με ίδια πληρώνοντας, για κουβέρνων μωρία.

9

Με λύσσα ριγμένοι στην οδό απληστίας,
Και έτσι πίσω τους, τρώγει, γκρεμίζει, ρημάζει,
Παντού διαφεντεύει, πονηρών ή ληστεία.

10

Ίσοι ναι, μα ίδιοι δεν είμαστε,ως όλοι μας λένε,
Με νου απαλότητα,ρήγμα υπάρχει και χάος χωρίζει,
Και το τονίζει η δ ι α φ ο ρ ε τ ι κ ο τ η τ α .

11

Θύτες και θύματα, ίδιοι δεν είναι,
ληστείες- θυσίες ίδια πώς είναι;

12

Αν θένε στους θύτες να στήνουν αράδα ηρώα,
Θα πρέπει και των θυμάτων να γίνουν,

αλλαγές στα μητρώα.

13

Και αν τη λήθη προστάζει,
για το συμφέρον ,νέα πορεία,
Αν λησμονούμε,αυτό σημαίνει,
πως θανατούμε την ιστορία.

14

Αν με τέτοια ιστορία,‘λεύτερα’ ίδια όλους τιμείται,
Εμείς οι απελεύθεροι λέμε ,πώς τα ιερά πατείτε.

15

Βάτος ή κοινωνία, νάτηνε
καιγόμενη μ’ ακόμα μη φλεγόμενη,
Τυφλά μωρά και άτακτα,
άγουν Πλανήτη ,οι πλανόμενοι.

16

Όρθρος είναι του σαλεμού,
κι αυγή της αταξίας,
Σημάδια βλέπουν, μα αδιαφορούν,
ηγέτες απραξίας.

17

Ξύλινοι είναι και όλοι στημένοι,
πόρρω απέχουν οι πονεμένοι,
Εδώ σας βάζω τι λέει ή Γραφή,
κι’ αυτό να σκεφτείτε, Λαοί Αδελφοί.

18

«Μηδεὶς υμᾶς ἀπατάω καινοῖς λόγοις.
Δια ταῦτα ἐρχεται ἡ οργή
Τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας,
μη οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι Αὐτῶν.....[ε΄,9—10].
Και μη συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς
Ἀκάρποις τοῦ σκότους, μάλλον δε και ἐλέγχετε.
Τα γάρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ’ αὐτῶν,
αισχρὸν ἐστὶ και λέγειν,
Τά δε πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός
φανεροῦνται,παν γάρ το φαινόμενον,φώς ἐστὶ.
Διὸ λέγει..ἐγείρε ὁ καθεύδων και
Ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν.και ἐπιφαύσει σοι ὁ Θεός ‘»
Αποστ. Παύλου, προς Εφεσίους, ε΄, 6—14..

11^{ος}\02

ΠΑΙΔΙΟΥ 'ΧΩΡΙΣΜΟΣ'

1

Ματιών ,που σβήστηκε το φως,
 Και μέρα να χαράξει,
 Δεν θα την ξαναδεί ποτέ,
 Η μάνα ,τι να πράξει;

2

Μάνα θρηγεί πονετικά,
 Με χέρια υψωμένα,
 Ωσάν του δέντρου τα κλαδιά
 Που στέκουν γυμνωμένα,
 Και προς αυτής την κεφαλή
 Λυγίζουνε και πάνε,
 Όπως οι αλλόκοτοι καιροί
 Τους κλώνους ,τους βαράνε.

3

Ως του ανέμου οι ριπές,
 Τα δέρνουν σαν σφυρίζουν,
 Έτσι τη μητρική καρδιά,
 Φίδια την τριγυρίζουν.

4

Τι λόγια περιγράφουν Σου
 Μάνας Άγιας τον πόνο
 Και μάνας καθημερινής,
 Έχεις δεν έχεις θρόνο;

5

Ο πόνος της,σπλάχνα κεντά,
 Καρδιά τρυπά,ψυχή ποτίζει χώλη,
 Σαν χάσει η μάνα το παιδί,
 Από αρρώστια ή από 'βόλι' .

6

Ζει με ελπίδα στην καρδιά,
 Σε όνειρο να ανταμώσουν,
 Και αγάπη που δεν πρόφθασαν,
 Να πάρουν και να δώσουν .

7

-Μέσα σε στράτες κι ερημιές,
 αναζητούν με πίστη,
 εσχάτη την αντάμωση,
 πριν η μνήμη γίνει αλήστη.

8

Και κει στο γέρμα της στροφής,
Σε μια κορφή του δρόμου,
Εδώ είμαι ,μάννα, απάντησε,
Στο κάλεσμα του πόνου.

9

Και Δέντρο βλέπει φωτεινό
στο μέγεθος του κόσμου,
Ποιο Φως απ' το Φωτόδεντρο,
Είναι και Φως δικό μου;

10

Με αναζητάς,σε αναζητώ
Λαχτάρα μου και Φως μου,
Ταξίδι,το δίχως γυρισμό,
Αχ να ήτανε δικό μου!

11

Είπε η μάννα ,και ευθύς
Τρέχουν να φιληθούνε,
Λαχτάρας το αντάμωμα
Θέλουνε να γευτούνε.

12

Πα στα καλωσορίσματα ζητούν
Ένα για να γενούνε,
Να αγκαλιάσουνε ποθούν
Και να αγκαλιαστούνε-

13

Έτσι να δίνει ο Θεός
Να λιγοστεύει ο πόνος,
Γιατί είναι πικρός ο 'χωρισμός'
Φεύγεις ή μένεις μόνος .-

12^{ος}/02

Τα Σκόρπια μου

1

Σκόρπια τα γράφω όλα αυτά
Σαν του γεωργού τον σπόρο,
Ος έχει νου να καταστεί
Πνεύμα αγγελιοφόρο.

2

Να αναγγέλλει σε πιστούς
Ζωής Μέτρου τις χάρες,
Πλασμένη από όλες τις χαρές
Και όλες τις λαχτάρες.

3

Εικόνα βλέπω του ντουνιά
Με 'χρώμα' και με ήχο,
Με γέλιο με παράπονο,
Με βλέμμα θολωμένο,
Με ούρλιαγμα με θρύνεμα,
Με μάτι δακρυσμένο,
Με κλάψιμο και με βρισιά,
Μαζί τους ζυμωμένο.

4

Τα νιάτα χώμα γίνονται
Κι η λεβεντιά χορτάρι,
Και το σαϊνικο κορμί
Του γέρατος κουφάρι.

5

Σε τρύπες *και ραδιόφωνα
Πλήθος οι χαβαλέδες,
Δημοσιογραφίας κατάντημα,
Βαφτίστε τους χαφιέδες,
-πως ετούτους να επαινέσω;
ενώ ψάχνω,χαραμάδα να αναπνεύσω !

6

Τις βρύσες* τις ολόδροσες (*πηγές)
Όλες απομονώσαν,
Λεν πως εκείνες τιμωρούν,
Μα τον λαό χαυνώσαν.

7

Οι βρύσες δεν στομώνονται,
Και αν απομονώνονται,
Τι είν'το νερό τους ζωντανό,
Κι η γη θα το 'ξεράσει'
Και τούτη θα παρασυρθεί
Μαζί του, σαν περάσει .

8

Εγώ δεν έχω την τιμή
Να είμαι ξακουσμένος,
Παρά απλός και λαϊκός
Κι από χωριό φερμένος.

9

Ως κι αυτοί οι χιμπατζήδες
Δεν ρημάζουνε τους κήπους,
Ούτε πλιατσικολογούνε*
Μες στα φρούτα σαν βρεθούνε.
*τρώνε,δεν κλέβουν

10

Μα επλάκωσε μια φάρα
Του αντίχριστου η σάρα,
Και παιδιά πατέρα τρόμου,
Που με θράσος απαιτούνε,
Τα καλά όλου του κόσμου
Γύρω τους να μαζευτούνε.

11

Και χτυπάνε ένα ντέφι
Από θλίψη ή από κέφι,
Πώς να κλέψουν το κοπάδι
Με πιστόλι ή με χάδι .

12

Και ο Κώστας Βάρναλης αναφέρει:
«Στο φως που καίει»
-Ο γδικιωμός που χύνεται
μαζί φωτιά και μπόρα,
ο καταλύτης καθαρμός,
της πλερωμής η ώρα.

13

Είμαστ'εμείς ,που κάψαμε
Τα που μας δένανε σκοινιά,
Και την καρδιά ατσαλώσαμε
Με τη δικιά σου οχτρέ απονιά.

14

Σαν ψάρι που το κάρφωσε
Άξαφνα το καμάκι,
Χάμου σπαράξεις άνομε,
Ξερνοβολάς φαρμάκι.

15

Αν με το χρήμα σου αγκαλιά
Τον θάνατο αψηφάς ομπρός,
Για την αιώνια τη χαρά, διάβα,
Το όπως έζησες γαμπρός ».

16

Για δείτε ένα φαινόμενο
Παράξενο μεγάλο,
Ενώ πιστεύουν στον Χριστό,
Άλλους δοξολογούνε,
Και τους στήνουνε σε θρόνους,
Ειδωλολάτρες και Μασόνους,
Μάγους, μάγισσες, δεμόνους .

17

«Κάψε το έργο του άθεου
που τόχει σατανάς φυσημένο,
προτού πέσει στο πλάνο του βρόχι
κι ό,τι σου μένει αγνό και παρθένο» .

Κ. Παλαμάς

18

Αφήστε τα ηδυπαθή
Κι ευγενικά σας λόγια,
Άμα δεν πράξετε σωστά
Πάτε για μοιρολόγια .

19

Πατρίδα μου , Ελλάδα μου
Απολίθωμα σε κάμαν,
Με σύνδρομα σε κυβερνούν,
Κρατεί σου, σε ξεκάμαν.

20

Την αχτίδα του αλλουνού
Κανείς δική δεν κάνει,
Ούτε και να του την κλέψει,
Ούτε ακόμα κι αν θελήσει,
Αυτόν τον άλλον, να πεθάνει .

21

Φτύστε πλούτη,θάψτε μίση,
Νέοι,γέροι ,ανοιχτομάτες,
Μπρος σε αυτά που θέ ναρθούνε!

Χέρια δώστε πριν τις στάχτες .

22

**«Και του κάκου,σαν ληστής και σαν φονιάς,
δε σταυρώθει ο Ναζωραίος,
από πάνω σου ,κόσμε ,πέρασε ο θλιμμένος
ίσκιος Του, και σε κάρφωσε η
ματιά της Παναγιάς » Λέει ο Κ. ο Παλαμάς**

23

**Στη σαπίλα αντισταθείτε,
Ξέχωροι όλοι γενεείτε,
Και στις αγκαλιές σας κλείστε
Νιάτα και γεράματα,
Και τους ‘σπόρους’ των σοφών,
Και τις ‘μήτρες’ των απλών,
Στέκια κάντε κι ‘ άρματα ’ .**

24

**Δείτε ποιόί μας κουμαντάρουν,
Παντού έστησαν τις κλίκες,
Και γέμισε ο τόπος μας,
Από σκορπιούς και σφήκες .**

25

**« Κυβερνήσουν μετά ταύτα,
αναιδείς και άγνωστοί τε,
άνδρες τοίνυν και γυναίκες,
μιαροί και βέβηλοί τες....»
Μας λέγει ο Λέων ο Σοφός**

26

**Σε όλα τα άθλια είναι μέσα,
Κλεψιές ,απάτες και λαδώματα,
Κακοτεχνίες,προμήθειες,
Παρανομίες και αρπαχτές,
Εξουσίας επιβητόρων τα καμώματα,
Κομματικού του κράτους εξαμβλώματα,
Των σοσιαλ-ληστών όλα γεννήματα,
Ή κάθε φύτρας,κομμάτου , η σειριά,**

27

**Γιαυτό όποια κι αν είναι τους σειργιά,
Φτύστε τους,γιουρτώστε, ξεμπροστιάστε,
Κι ας γίνουν όλοι, η νέας μορφής,
Των φυλακών μας ‘π ρ ο σ φ υ γ ι ά ’ .-**

2^{ος}/3^{ος} | 2003

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

1

Στις προσεχείς τις εκλογές
Συνέλληνες σκεφθείτε,
Τέτοια άχρωμη κυβέρνηση
Να μην ξαναψηφίστε.

2

Γιαυτό:
Στείλτε τους στον αγύριστο
Μην πάτε καν στο ξόδι,
Της παρακμής,της απονιάς,
Να σπάσετε το πόδι.

3

Να μοιραστούν και να σπαστούν,
Μη πίσω σας γυρίσουν,
Σαν φύλλα φθινοπωρινά
Τα' ανέμου να σκορπίσουν .

4

Συνέλθετε συνέλληνες
Κι αντισταθείτε όλοι ,
Γιατί σε δρόμο μπήκαμε
Που οδηγούν δια...λοι.

5

Δεν βλέπετε το μέλλον σας
που το οδηγούν στον Άδη,
Αναίσθητοι και ξύλινοι,
Για ξόδεμα ' κοπάδι ';

6

Κοπάδι ,που δεν κόπιασαν,
Μηδέ καν στάνη φτιάξαν,
Σαν ξένοι ήρθαν και φώλιασαν
Και όλα τα ρημάξαν .

7

Σαν άπονοι και άνευροι
Λες κι απ' αλλού μας ήρθαν,
Και ό,τι ευρίκαν όρθιο
Συντρίμμια το αφήκαν .

8

Ρομφαία καν την ψήφο σου
Και με τη χέρα δράξε,
Τι πεπρωμένο πρέπει σου,
Σκέψου καλά και πράξε.

9

Πάντα να εμπιστεύεστε
Άξιους παραλήπτες*,
Με πάθος να απορρίπτετε
Ανίκανους κι αλήτες .

10

Όπως οι σάρκες του ασκητή,
Στη σκήτη τον αφήσαν,
Έτσι γυμνούς μας έκαναν
Από αξίες που αφανίσαν.

11

Άξιοι και υπεύθυνοι
Και κει πού πρέπει νάναι
Σε κάθε μας ανάγκη μας
Και σε όσα μας πονάνε.

12

Λαός νάνος δεν είμαστε,
Πού όταν μονιά λιοντάρι,
Στού κόσμου το οικοδόμημα
Το ακρόγωνο λιθάρι.

13

Με αξίες να πορεύεστε
Και άξιους προωθείτε,
Κι' απ' όλες τις μικρότητες,
Ν' απελευθερωθείτε.

14

«Δεν είναι λόγια αυτά
Πού σπέρνεις 'πο ευαγγέλιο
Για νουθεσία των απλών,
Ομόνοιας θεμέλιο.

15

Λόγια 'ναι τούτα νοσηρά
Και άθλια είναι λήμματα,
Και της νοσούσης σου ψυχής
Στείρα αποκυήματα ,Κε πρωθυπουργέ

16

Όπου βρεθείς στήνεις χωσιές
Μιλάς με περιφρόνια ,
Δεν βλέπεις ,με τον τρόπο σου,
Πως σπέρνεις την διχόνοια.

17

Ενώ θα έπρεπε ‘ πηγές ’
Να στήνεις στην αράδα,
Να παίρνουμε όλοι φώτιση
Ο κόσμος καθ’ ομάδα .

18

Εσύ μας ξύνεις τις πληγές,
Που χάσκουνε να καταπιούν
Την κάθε μας ακμάδα.

Κε πρωθ\ργέ

19

Τους είδατε σε εγκλήματα
Να δείξουνε συμπόνια,
Και για τα ανθισμένα π’έφηγαν,
Τα καρπερά μας χρόνια;

20

Πέστε μου δεν τους πρέπει τους,
Ν’ αρμέγουνε το βόδι,
Κι εμείς μιας άλλης εποχής
να σπάσουμε το ρόδι;

21

Γιαυτό:

Στείλτε τους στα αζήτητα,
Μην πάτε καν στα ξόδια,
Της παρακμής , της απονιάς,
Να κόψετε τα πόδια .

22

Σημείωση απ’ τις Γραφές :
« Όλως ακούεται εν υμίν κλοπή,
και τοιαύτη κλοπή,ήτις ουδέ έν
τοίς έθνεσι ονομάζεται,ώστε
κλοπιμαία τινά του πατρός έχειν.
Και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ ,
και ουχί μάλλον επενθήσατε ,
ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών
ο το έργον τούτο ποιήσας » .

Απ. Παύλου Α΄.Κορινθ.Κεφ.Ε΄.1-2

«ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΦΟΝΙΑΔΕΣ»

1

Της νέας τεχνολογίας τα όπλα τρομάζουν,
Τη φρίκη που εγκλείουν δεν την λογιάζουν,
Και λέγονται όπλα προγραμματισμένα,
Γράμματα και ζωές που παν στα χαμένα.

2

Αντί να είναι σύνθρονα αυτά και συνέστια,
Αμφίδρομη χρήση ,φρικτού θανάτου ,
Τα κάνει αίτια .

3

Το πρέπον τους είναι,το εν απ'το άλλο βοηθόμενο,
Ορατό δε το ένα απ'το άλλο να γίνεται διωκόμενο.

4

Σήμερα δεν χρειάζεται να είναι οι χρήστες *
Στην πρώτη γραμμή,
Ούτε ,τόλμη και θάρρος να έχουν
Όπως σαν ήταν τα όπλα κοντάρια,
Των σαλονιών καθάρματα
Βρυχώνται σαν 'λιοντάρια'.

5

Με το 'να χέρι καφέ κρατάνε
Και με το άλλο κουμπιά πατάνε,
Πυραύλους σπέρνουν ,ζωές
Θερίζουν, τα 'σαλιγκάρια '.

6

Και συλλογιζόμενος,την αμφίπλευρη
Μα ετερόκλητη τούτη θυσία,ζωών και χρημάτων,
Τους πυραύλους στον αέρα να μένουν μετέωροι,
Και την γη να ατενίζουν , θωρούσα,
Και τους άλλους στη γη να χορεύουν,
Και μαντίλια να ανεμίζουν,
Έβλεπα ή ποθούσα ,τι ήταν κι αν ήταν,
Οπτασία,επιθυμία ή του νου μου σάλεμα ;
Τους μεν προστάζει θείο σπαθί γυμνωμένο,
Στις πριν σας, θέσεις γυρίστε, πριν πέσω οργισμένο,
Τους δε κοιτάει, στη θήκη βαλμένο,
Σαν του παιδιού τα άρματα ,στα άνθη κρεμασμένο.

7

Η φωνές των νεκρών, ελάτε σας λένε, τα χέρια δώστε,
Σύμφωνο ειρήνης να υπογράψτε ,
Ανάμεσά σας, μα τιμημένο.

8

Έτσι φιλιώστε ,‘ανεπτυγμένοι’ και υποανεπτυγμένοι,
Κάτω απ’της Θείας Ρομφαίας την άγια Σκέπη,
“όλων των εθνών,και των ανθρώπων όλων” .-

10^{ος}\2002

“ ΜΟΥΓΚΑ ”

1

Σε σε εκκλησιά μου ταπεινή,
 Λευκό καμπαναριό μου,
 Με ξύπναγες κάθε πρωί
 Να πάω στο σχολειό μου,

2

Σε σας τα δυό νταμωτά
 Το δάκρυ μου ακουμπάω,
 Γιατί λησμονηθήκατε
 Και λάθος περπατάω .

3

Συ εκκλησιά μας ταπεινή
 Μας έντυσες σαν κύκνους,
 Με βαπτίσια και με γάμους,
 Μα,σου δείξαμε τη πλάτη
 Και δοθήκαμε στους χαύνους.

4

Και συ σχολειό μοναχικό
 Που ορφανό σε αφήκαν,
 Θαρρούν πως στέκεις έρημο,
 Μα άλλοι ερημωθήκαν .

5

Με πόση αγάπη και τα δυο
 Μέσα στην αγκαλιά σας,
 Μας πλάθατε τα όνειρα
 Σαν φυσικά παιδιά σας.

6

Και ορφανέψαν το χωριό
 Που εκλείσανε το ένα,
 Κι η εκκλησία μονάχη
 Δένει με τα περασμένα,
 Τις αξίες και τα πάθη,
 Ζωντανά και πεθαμένα.

7

Κι εφάνει ένα παράξενο
 Φαινόμενο μεγάλο,
 Ενώ πιστεύουν στο Θεό
 Ακολουθούν τον διάλο.

8

Και ήρθε μας μια εποχή
Που πριν της,δεν κατείχαν,
-Οι αξίες μηδενίστηκαν-
Και ένοιωσαν την ερημιά,
Όσοι εκείνες είχαν.

9

Έτσι ανοιχτές αφήνετε
Του Κέρκοπως τις πόρτες,
Κι ομπρός τους στήνουνε χορό
Χαφιέδες και προδότες.

10

Και ένα άτι κουβαλούσε
Πα στην πλάτη του ένα κόσμο,
Είπαν το αφηνιασμένο,
Κι έτρεχε ξεφρενιασμένο,
Και στις Πόρτες κει στην Πάρο,
Ανταμώσανε τον χάρο.

11

Και ενώ έβλεπα με τούτα
Εγώ ένα θα γενόμουν,
Εκατάντησα να γίνω
Αυτό που σιχαινόμουν .

12

Μην ψάχνεις την αντίφαση,
πρεπούμενο η αντίσταση.-

2^{ος}/3^{ος}\2003

13^{ον}

ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

1

Πόνου ,γραφείς και λειτουργοί,
Ανθρώπων συντρέχτες,
Της καταχνιάς πολεμιστές,
Σατανικών οι ψεύτες .

2

Των αγαθών κουβαλητές ,
Ψυχώνε κουρασμένων,
Των στοχασμών προσκυνητές,
Σοφίας διψασμένων.

3

Των πρόωρων καταγγελτές
Αιμάτων τις σπατάλες,
Στραγγαλισμού ,καταγγελτές,
Των αξιών μεγάλες .

4

Στα ακέφαλα,κλάφτες,πτώματα,
Παλικάριών “ χτισμένα ” ,
Που κι άλλα απάνω χτίζουνε
Μυαλά αφηνιασμένα.

5

Του πόνου σεις δεν γίνετε
Προδότες ή φυγάδες,
Σε μάχες μόνοι μείνατε,
Σαν μοναξιάς Ρηγάδες .

6

Σε στράτες και σε διάσελα,
Σε καταχνιάς αντάρα ,
Σεις ,όχι,άλλο αίμα κράζετε,
Σε άφρονων την άρρα .-

2003

14^{ον}

“ΑΛΛΑΓΕΣ”

1

Μάνα συ σαν περιστέρα ,μου εκράταγες τη χέρα,
Κι έβλεπα μπρος μου όλα απλωμένα,
Σαν ανοιξιιάτικα ανθισμένα.

2

Μα εγώ σαν εμεγάλωσα και σάφησα το χέρι,
Θάθελα για τα πιο πολλά,να βάνω,
Νυστέρι και μαχαίρι.

3

Παντού κατάντια και ντροπές, φιλιά υποκρισίας,
Στα εθνικά και διεθνή,θέματα,
Ωρα παραλυσίας .

4

Και τώρα εγώ στα ‘σόδομα’ ναντισταθώ ,μου πρέπει,
Γιατί βλέπω να χλεβάζονται,παντού,
Όλοι οι καθώς πρέπει.

5

Πρέπει το νου μας νάχουμε,στις νέες και παράξενες,
Ετούτες εποχές, πριν εντελώς μας πνίξουνε,
Οι τέτοιες ‘αλλαγές ’. -

3^{ος}\2003

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ

1

‘Εγώ’ - Φωτιά ή Θάλασσα ,
Ζωή και θάνατος μαζί ,
Σου επιτρέπω να με ‘παίζεις’
-Μα στο σέβας σου να μ’έχεις,
και ποτέ να μη μεμπαίζεις .

2

‘Εμέ’ – να υποτάξετε και τα μυστικά μου
Με σέβας να τα ψάξετε,
Και μη ποτέ, μου πείτε
Πως άρχοντές μου , είστε,
Γιατί ‘εγώ’ κρατώ –σκοτάδια-
Που πρέπει να εξερευνήστε ,
Και ποτέ μες στην ‘αυλή μου’
Σαν αλαζόνες άρχοντες θελήστε να φερθείτε,
Μήτε σαν αυλοκόλακες,
Γιατί πάντοτε μες στην οργή μου,
‘ξερνάω’- δράκουλες και βρικόλακες .

3

Τα πλούτη μου στον σεβαστό
Φλουργιά θα του τα κάνω,
Όσα των κάμπων λούλουδα
Κι ακόμα πάρα πάνω .

4

Μα αλί σε χρήστη ασεβή
Κι άφρονα ταξιδιάρη,
Του ενός, συντρίμια,η φωτιάς κατάχρηση,
Του άλλου ,σε άβυσσο ο χαμός,
Με ξόδι δίχως φτυάρι . –

2^{ος}\2003

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ ΝΕΟΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Τα γραπτά σας, ας αποτελούν – ιερή εστία, που
Το άγιο φως ,της άνοιξης, που κρύβει,
Φωτιά , που συνταυλίσσατε και
ζέστανέ σας την ψυχή, όπου τον νου αμοίβει,
και μεις τα λάβαμε σαν φως,
που θα φωτίζει αιώνια,
και σαν φωτιά,που κάτ' απ' τη στάχτη καίει,
προσμένοντας ,άξιους,για να φωτοντυθούν,
και να ψυχοζεσταθούν μ' αυτά,
κι ας γίνουν ,για άλλους, λόγια δροσερά,
και για άλλους, μηνύματα καυτά . –

2^{ος} 2003

17^{ον}

ΣΤΑΥΡΟΣ

1

Εν τω Σταυρώ: Τους Αγίους ύψωσε,
Τους Οσίους εδραίωσε, τους Ήρωες και
Μάρτυρες ,πρώτους, ηγάπησε, Αφού ,
Πρώτος, εδέχθη τα καρφιά του Μαρτυρίου,
Τους δε ανθρώπους , αξίους, επόθησε .

2

Τον Σταυρό σου όταν κάνεις,
Σε Τάξη μπαίνεις,
Σύμπαν και Φύση,
Τα συντυχαίνεις*.*κατανοείς

3

Τον Σταυρό σου όταν κάνεις,
Από Αθώους τιμάσαι ,
Οσίους κι Αγίους,
Που τους θυμάσαι .

4

Τον Σταυρό σου όταν κάνεις,
Μακριά απ' ανοησίες,
Ηρώων και Μαρτύρων,
Τιμάς τις θυσίες .

5

Επειδή και μόνον,
Με Αυτών τις θυσίες,
Εμπήκε Τάξη,
Η κατά Νόμον,
Με τον Σταυρό μας,
Πάντα τιμούμε,
Αυτούς και τον Μόνον .

6

Τον Σταυρό σου όταν κάνεις,
Τιμάς την θέση που το χέρι αγγίζει,
Και όπου εκάστη
Σκοπιά ορίζει .

7

Οσίων, Αγίων , Ηρώων, Μαρτύρων,
Του Θείου κέντρου,φρουρούς σου θυμίζει,
Θέσεις ,του Μυστικού,
Θείου Στρατού το Μετερίζι .

8

Τον Σταυρό τους ας κάμουν,
Όσοι μπορούνε, και γιαυτούς π'αδυνατούνε,
Για νοήμονες και αλόγους,
Για αθέους και απίστους.

9

Γιατί δεν τιμούνε , Αυτούς,
Που ζωές τους θυσίασαν,
Τούτοι για να βρεθούνε “ ικανοί”
Να τους περιφρονούνε ,

10

Γιατί αν όλοι οι θυσιασθέντες Αγαθοί,
Υπήρξαν “Ανόητοι” ,και γράψαν με το
Αίμα Τους, νόμον μέτρου κατά Θεión,
Ετούτοι δεν θα υπήρχανε,
Γιατί οι πρόγονοί τους,
Θα είχαν γίνει ,βορρά των θηρίων . -
Φθινόπωρο 2002

ΤΑ “ΑΣΤΡΑ”

1

Τα “άστρα”*που η φύση γέννησε,
 Σαν δροσερά λουλούδια,
 Ατή της τα χαιρότανε
 Σαν ακριβά καλούδια .

*παιδιά

2

Χαιρότανε το σπιτικό,
 Γελούσε κι η αυλή του,
 Έτσι καθώς μεγάλωνε
 Καθένα στο ρουτί του .

3

Κι η Φύση τα καμάρωνε
 Η μάννα η μελένια,
 Σαν στολισμένους Ουρανούς,
 Μ’ άνθη μενεξεδένια .

4

Χαιρόνταν οι γεννήτορες,
 Γελούσε κι η ποδιά τους,
 Όσο αυτοί διαφέντευαν
 Κι ήταν όλα κοντά τους .

5

Μα ήρθε κάποτε καιρός,
 Που τα “άστρα” μεγαλώσαν,
 Κι είπαν να βγούνε στη ζωή,
 Μ’ ό,τι οι γονιοί τους δώσαν .

6

Τα’ άστρα απ’ το σπίτι φύγανε
 Και πίσω δεν γυρίσαν,
 Μα πόσους πόνους και καημούς
 Οπίσω τους, αφήσαν !

7

Χάρος τους έστησε χωσιά,
 Σε δρόμους μονοδρόμια,
 Στερνούς, όπου τα οδηγούν,
 Σε μαρμαρένια αλώνια .

8

Άστρα μη σβηέ-άστρα μη σβηέτε
 Έτσι νωρίς γιατί πολύ πονούμε,
 Τις πίκρες και τις σύμφορές,

Πιότερο δε μπορούμε .

9

**“Άστρα ” τι σας βουλήθηκε
Να σβήστε έτσ’ εν τάχη ,
Κι η Φύση κλαίει και πονά,
Κάλιο ’χε να μην τάχει .
Φθινόπ. 2002**

ΣΕΙΡΗΝΑ

1

Προσευχηθείτε αν ακουστεί
Στον δρόμο σας σειρήνα,
Σε Ευαγγέλι,
Να μη στεριώσει το κακό ,
Περνώντας που αναγγέλλει .

2

Τραντάζοντας την κλασσική
Κατάσταση της Φύσης ,
Που προσπερνώντας,
Την δυστυχιά , με μάνητα,
Πως πολεμά φυσώντας .

3

Μια προσευχή , που σιωπηλή ,
Περίσσια ισχύ κατέχει,
Κάντε την για βοήθεια ,
Σε ,όποιον χρειαν έχει .

4

Βοηθάτε αδύνατους λαούς ,
Σειρήνες που κροτούνε ,
Και τού κάκου ζωή κρατούνε,
Όσοι τους αδικούνε .

5

Με ήχους πόνου , ή δυστυχιάς,
Ταράζονται και τάστρα ,
Για δυστυχιά πούναι βαριά,
Σε καλύβια κάτσει ή κάστρα . -

9^{ος}\2002

20^{ον}

ΤΑ ΠΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΘΙΑ

1

Κι αν είχαν ποτέ τελειωμό
Τα πάθια κι η εκδίκεια,
Τότε πλέρια θα έβλεπαν
Ένας τα' άλλου τα δίκια .

2

Κι αν ποτέ είχαν τελειωμό
Τα πάθια κι η διχόνοια ,
Η αγάπη θα βασίλευε
Στον κόσμο μας αιώνια .

3

Κι αν ποτέ είχαν τελειωμό
Τα πάθια κι οι μικρότητες ,
Εύκολα θα αποφεύγαμε
Όλοι μας τι ακρότητες .

4

Η γλώσσα αν λογίζονταν
Θεριό 'ναι που λαβώνει ,
Καθένας μας θα έστεργε
Με γλύκα να μελώνει .

5

Πόσους τα πάθια λάβωσαν,
Λαοί πόσοι χαθήκαν ,
Μαρτύρια και αφανισμοί ,
Σαν ζώα που σφαχτήκαν .

Μέρος β'. Λάθια :

6

Όλοι τους χλαπακιάζουνε
Και πίνουν άμετρα ,
Ζούνε τα παρά φύση ,
Χωρίς παράμετρα(ους) .

7

Αυτοί έχουν την αίσθηση
Πώς είναι προικισμένοι,
Και ότι είναι απ' τον Θεό
Αρχή προορισμένη .

8

Πιστεύουσι πώς ο Θεός
Διδάσκει τα του αχρήστου ,
Μα δεν θωρούν πως είναι τους

Τέκνα του αντιχρίστου .

9

Πηρέτες είναι του κακού ,
Για δίκιο δεν πονούνε ,
Για τα άλαλα τυρβάζουνε
Με βόμβες απειλούνε .

10

Της “ Γνώσης” φάγαν τον καρπό
- Αυτοί τα ξέρουν όλα ,
Μα γνώση δίχως σεβασμό
Σε τέτοιους, διάλου φόλα .

11

Τον όλεθρο που σπέρνουνε
Θαρρούν πως είν’ μακριά τους ,
Μα θύματα θα γίνουνσι
Τα πιο πολλά δικά τους .

12

Δικά τους θα είν’ τα θύματα
Κι αυτό δεν το περιγελώ*,
Έτσι , κοντά τους φέρουσι
Και το δικό τους Βατερλό .

*λέγω για αστείο

13

Όλοι τους θε να γίνουνσι
Θύματα πανικού ,
Τα κράτη τους θε νάχουνε
Τύχη Τιτανικού .

Μέρος γ’. αγκάθια

14

Λαοί καλάμων και των ορέων ,
Λαοί της φτώχειας και των σπηλαίων ,
Μαύρης ηπείρου , λαοί ερήμων ,
Πείνας και δίψας , σκιές εντίμων .

15

Λαοί μικροί κι αδικημένοι ,
Που οι θησαυροί τους έγιναν κλεμμένοι ,
Από σας που λεγόσαστε
Πολιτισμένοι .

16

Τους κλέψατε και ληστέψατε,
Μα και καταστρέψατε,
Ναι , με τη βία ,

Μα αυτών θα ζητάτε την βοήθεια .

17

**Αυτοί θα έσονται ,όλοι τους πρώτοι ,
Και σεις οι άθλιοι ,εις το κατόπι ,
Δούλοι εγίνασι αυτοί σε σας ,
Ιησού κρατούντες τας απαρχάς .**

18

**ψυχής δεν δείξατε ποτέ το κάλος,
Συμφέρον ήτανε του νου το σάλος ,
Πλήθος τα πάθια ,πολλά τα λάθια ,
Που συνοδεύουν τα ,σκληρά αγκάθια .**

19

**Εσείς πιστέψατε στον κάθε φαύλο,
Μα δεν ακούσατε τον Άγιο Παύλο :
« Ο δε αδικών κομιείτε ό ,ηδίκησε ,
και ούκ έστι προσωποληψία παρά τω Θεώ » .
και , « Οι κύριοι ,το δίκαιον και την ισότητα
τοις λαοίς παρέχεσθε ,ειδότες ότι
και υμείς έχετε Κύριον » .**

Αποστ. Παύλου,προς Κολασσαείς γ´.-25,δ´.-1 . =

10^{ος}\2002

Η “ΝΕΑ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ”

1

Ίσως και να την προσμένουν
 Κάποιοι ετούτη ,και να θένε ,
 Μα από πού είναι βγαλμένη ,
 Και στο πού είναι ψημένη,δε λένε.

2

Από καμίνια πολέμων ,ή
 Στο ταμείον γελοίων ,
 Στη ζώνη ζωσμένη τι θα φέρει,
 Ποιος ξέρει; και στην μετώπη
 Σύμβολον θείον ή λοφίον ,
 Ή “άστρο” γελοίων ;

3

Αν έτσι που βγαίνει σκοτεινή ,
 Την περιμένουν κάποιοι ,
 Και αν σε αυτούς που είναι
 Έντιμοι τους γίνει θέμα ,
 Δύναμης Θείας ,ας κατέβει το φως ,
 Και να τους φωτίσει το πνεύμα .

4

Και αιφνίδια κάποια στιγμή ,
 Δεν ξέρω πότε ,
 Όχι ,από όλους να ακουστεί ,ποτέ ,
 Στης “ Νέας Τάξης ” την εξουσία ,
 Όχι ,στη “νέα των μωρών αποστασία ” .

5

Και ας είναι το άκουσμα αυτό,
 Από κελάηδημα πουλιών ,
 Ή δέντρων φύλλων ,νεύμα ,
 Από αγέρα φύσημα ,
 Ή από ανθρώπων πνεύμα .

6

Μα κάποιοι άλλοι ,κι είν’ πολλοί ,
 Αδιάφοροι και αραχτοί
 Στου καναπέ τη βόλη ,
 Δεχθούν στο άγνωστο να ζουν ,
 Αυτής το περιβόλι ,

7

Κείθε , έξαφνα θα πεταχτούν ,
Και τρέχοντας για να σωθούν ,
Θε να χωθούν ,σε σπίτια ναι ,
“ πολυτελή ”, ή τάφους βρικολάκων ,
και εκεί θα ζούνε μια ζωή,
νεκρή, χωρίς ανάταση ,
και με ορίζοντες τρανούς ,
αυτούς των “ νεκρολάκων” .
μέρος β΄.

8

Ακούτε όλοι οι άφιλοι ,
Φρουροί της “ νέας τάξης ” ,

9

Αν λέτε πως πολιτισμός,
Σας είναι ο υλισμός ,
Αν λέτε πως πολιτισμός
Είν ' η τεχνολογία ,
Αν λέτε πως πολιτισμός ,
Είν ' η ισχύς των όπλων ,
Τούτο σας λέγομεν απλά,
Αυτά ' ναι όλα φασισμός
Καινός , μαζί κι αλαζονεία ,
Και της πρωτιάς σας ξεπεσμός .

10

Ο τεχνικός πολιτισμός
Είναι ψυχρός κι ανήθικος ,
Της μοναξιάς σας οδηγός ,
Και υλιστής ανίκητος .

11

Είναι της απειλής γονιός,
Πατήρ αλαζονείας ,
Της ηθικής είν ' ξεπεσμός
Και τρόμος κοινωνίας .

12

Υπερβολής γεννήτορας ,
Εκφυλισμού προστάτης ,
Ο πιο πιστός της παρακμής ,
Μέγας ειδωλολάτρης .

13

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ σημαίνει Φως ,
Και φως σημαίνει αγάπη ,
Κι αγάπη είναι ο Θεός
Που από σας εχάθει .

14

Γιατί:

Αν η ζωή δε δαμαστεί
Σ' ατέρμονο αλώνι ,
Αν οι αξίες δεν πλασθούν
Μες ' σε σφυρί κι αμόνι .

15

Αν γνώση ,δε γίνει δεκτή
Περνώντας ' πό καμίνι ,
Αν η ψυχή σαν τον χρυσό
Ξέχωρη δεν εγίνει .

16

Αν ό,τι μάθει ο άνθρωπος
Πρώτα δεν το επάθει ,
Αν δεν συγχωρεί, χωρίς
Να λησμονεί, των άλλωνών ,
Τα εγκληματικά των λάθη .

17

Αν λησμονεί , τα ό,τι ζεί ,
Του είναι του δοσμένα ,
Άνοα, αν δεν τα πονεί
Τα αδικοχαμένα .

18

Ας ζει σαν ζωντανός νεκρός ,
Κι αυτό μακριά από μένα .

Μέρος γ'.

19

Δείτε πως απαξιούν ,
Την Ελλάδα που τους προίκισε
Με γνώσεις και αξίες ,
Τώρα γίνετε , εσείς απαίδευτοι,
Του κόσμου διδαχοί, με τις αχαριστίες .

20

Αντί να εξανθρωπίσετε
Λαώνε τις αξίες,
Του μέτρου τον δρόμο

Πάντα ακλουθώντας ,

21

Αυτές τις απορρίπτετε ,
Νέες αναδεικνώντας ,
Και για να ξαναπάθουμε
Με αυτές ,ό,τι ο Λαοκόωντας .

Μέρος δ΄.

22

Γι'αυτό:

Μη γίνει αποδεκτό, 'Αυτό'
Το άγνωστο ,το από σκότη ,
Γιατί τέρας θα είναι ή τύραννος ,
Ή γέννημα προδότη* .

*σατανά

23

Άγνωστη είναι σε όλους μας
Νέας τάξης αξία ,
Παράξενοι κι ανόητοι
Παίρνουν την εξουσία
Πατώντας την Ουσία ,
Και προμηνύουν δεύτερη
Του Κάιν παρουσία .

Μέρος δ΄. 24

Οι έλληνες σαν τα θαλασσινά,
Που δεν αφήνουν ίχνη ,
Στο πέρασμά τους ή στο πέταγμά τους ,
Δεν το υπήρξαμε ποτέ .

25

Από όπου κι αν περάσανε ,
Τα “ίχνη” τους τα αφήκαν ,
Που άλλοι τα εσκύλευσαν* ,
Κι απ' άλλους εθαυτήκαν .

*λαφυραγώγησαν

26

Ναι λαχανιάζαμε ,πολλές
Φορές , κρυφά συμμαζεμένοι ,
Ενώφελα ή ανώφελα ,
Για ό,τι ήταν να γένει .

27

Άλλοτε γνώσης διδαχοί ,
Ή τέχνης οι μαστόροι ,
Όρθιοι πάντα μέναμε ,

Με πέννα ή με δόρυ .

28

Ποτέ δεν στολιστήκαμε
Με αγάλματα κλεμμένα ,
Και ούτε φοβηθήκαμε
Τα πολυαριθμημένα .

29

Μα τώρα νιώθω πως ύπουλα,
Μας πρόδωσαν 'πο μέσα ,
Και είν ' αυτή η προδοσιά ,
Από ανθρώπους δίχως μπέσα .

30

Τέτοια τρανή και ύπουλη ,
Τόσο φαρμακωμένη ,
Που νοιώθω την , την πιο
Βαριά , χωσιά , “ματοβαμμένοι” .

31

Της προδοσίας διδαχός *
Ο ξακουστός ο Κοίξειγκαιρ ,
Των αξιών μας ο ληστής ,
Της εποχής ο Ντίλιγκερ .

*διδάσκαλος

32

Γιατί το μέσα χτύπημα ,
Ειλεί* , κακοτροπιάζει ,
Αιμορραγεί και ατονεί ,
Το σώμα , κι ας ακμάζει .

*πυορραγεί

33

Δοτά , μα επιφανειακά ,
Μας κόβουνε τις ρίζες ,
Όσοι μας θέλουν γλάστρες τους ,
Τις Εποχές μας γκρίζες .

34

Πιστεύουν έτσι οι αφελείς
Πως κόβονται μας οι ιστοί ,
Μα ,Ελλάς μου εσένα θρέφουνε ,
Θείοι και Άϋλοι μαστοί .

35

Μα είθε να τελειώσουν ,
Πριν μας αποτελειώσουν ,
Κι όσοι μας θάβουν ,να θαφτούν ,
Νωρίτερα να λιώσουν .

36

Και συ Ελλάς χορεύοντας ,
Τον κλέφτικο και τον συρτό χορό σου,
Στεγνά ,θα αυτοκαθαρθείς ,
Και θαύρεις τον τορό σου ,
Γιατί, Θείο Πνεύμα ,
κι ας το χλευάζουν ,σ' οδηγεί ,
Φύλακας της Αγάπης ,
ο σκοπός Σου . – ιαν.φεβρ. 2003

1

Τι κρίμα που μου κρύψασι
Ελλάς μου τις αλήθειες ,
Κι εγώ σ' ό,τι λογάριαζα ,
Βρίσκω και αναλήθειες .

2

Πο τότε που εγρίκησα
Και πήγα στο σχολείο ,
Αλήθειες μου εμέθασι ,
Μα άλλες μου σκεπάσασι
Σε λήθης μαυσωλείο .

3

Μου μάθαν πως φιλέλληνες
Βοήθησαν τον τόπο ,
Τώρα γρικώ οι πιότεροι
Πληρώθηκαν με τόκο .

4

Μου μάθασι πως ήρωες
Οι έλληνες υπήρξαν ,
Μα για τα όσα χάσασι
Ποτέ δε μου ξηγήσαν .

5

Τώρα γρικώ πως ήρωες
Ήσαν μόνο φαντάροι ,
Και οι μικροί αξιωματικοί ,
Ελλάδας το καμάρι .

6

Παιδιά ήταν οι ήρωες
Γονιώνε της μαγκούρας ,
Και στη βουλή οι αραχτοί ,
Γόννοι νομεγκλατούρας .

7

Είπαν πως οι πολιτικοί
Άτοκα λειτουργούνε ,
Μα αυτοί έχουσι μέγαρα,
Που οι απλοί ποθούνε .

8

Μου μάθαν πως εγίνασι
Αγώνες κερδισμένοι ,
Μα δε μου αναφέρασι

Πως γίναν και χαμένοι .

9

Μου μίλησαν για αποικισμό
Των Φράγκων και Λατίνων ,
Μα δεν μου καταγράψασι
Πως μοιάζανε των κτήνων .

10

Μου είπαν για πολιτικούς
Που ήταν προκομμένοι ,
Κι άτοκα πως δουλέψασι ,
Μα δεν μου αναφέρασι
Ότι από συμφέροντα ,
Βρεθήκαν σκοτωμένοι .

11

Μου είπαν ότι χάσαμε
Εδάφη τιμημένα ,
Όπου απλοί επέσασι ,
Ενώ 'ταν μιλημένα .

12

Πολιτικοί δε φτέζασι !
Ποτέ για τέτοια λάθη !
Στρατιωτικοί τα πλήρωσαν ,
Που έχουνσι τόσα πάθει .

13

Πολιτικοί το παίζουνσι
Πάντοτε σαν παρθένοι ,
Μα αυτοί αποδεικνύονται
Λειψοί ή πουλημένοι .

14

Δείτε πως κατοχύρωσαν ,
Το αλάθητο, με την νομιμοποίηση,
Όστε για ό,τι πράξουσι
Καμιά ποινικοποίηση .

15

Μα αν αυτό το λέγουσι
Αυτοί δημοκρατία ,
Εμείς λέμε διαγωγή
Πως έχουνσιν αθλία .

16

Μόνο με αξιότητα
Να παίρνουσι τις θέσεις ,
Για να μην υποκύπτουσι
Σε ανάξιων προθέσεις .

Άνοιξη , 2002

23^{ον}

ΕΛΛΑΣ

Μερική Ιερή Αναφορά

1

Ελλάς σου δολοφόνησαν
Τέκνα σου με αξία ,
Και στέργιωσαν ανάξιοι
Που σέχουν γι'απαξία .

2

Σωκράτη σου φαρμάκωσαν ,
Τον πότισαν με κώνειο ,
Το κρίμα αυτό σ'ακολουθεί ,
Κι είναι έγκλημα αιώνιο .

3

Κάποτε ο Καποδίστριας
Επόθησε να δώσει ,
Άμετρα την αγάπη του ,
Σε σε,για να σε σώσει .

4

Μα το επλήρωσε ακριβά
Το έρωσ του για σένα ,
Και άφησε καταμεσής
Του δρόμου σου, το πνεύμα .

5

Πόσοι της ζωής σου το δεντρί
Το πότισαν με αίμα !
Μα αυτούς τους ελησμώνησαν ,
Και προσκυνούν τα ξένα .

6

Πόσοι αγχόνη νοιώσανε ;
Πόσοι πνιγμό γευτήκαν ;
Πόσους στην πύρα βάνανε ;
Πόσοι εσκολοπιθήκαν ;

7

Πόσοι για σε μαρτύρησαν ;
Πόσοι βόλι δεχτήκαν ;
Μη λαβωθεί Σου η καρδιά ,
Και τότε όλα χαθήκαν .

8

Πόσοι καημοί, πόσοι λυγμοί !
Πόσος, πόνος και δάκρυ !
Τι σπαραγμός , σεισμός καρδιάς ,

Στού κόσμου αυτή την άκρη .

9

Και Παρθενώνα έφτιαξες
Που θαύμα λεν όσοι είδον ,
Μα αυτόνε σου τον έθεσαν ,
Για στόχο των οβίδων .

10

Τον Αριστείδη ,δίκαιον ,
Κάποτε τον ανέδειξαν ,
Εχθροί σου τον διέβαλαν ,
Κι άλλοι τον εξοστράκισαν .

11

Μα και ο Θεμιστοκλής σου ,
Που σου “ ύψωσε ” τα τείχη ,
Άλλοι δεν τον απέπεμψαν
Και βρήκε κακή τύχη .

12

Πόσο πληγώνει η προδοσιά ,
Του Ρήγα σου από έλληνα ,
Αδελφοκτόνο μήνυμα ,
Συνέλληνα , μικροέλληνα .

13

Ή μήπως το Βυζάντιον
Δεν τόκτισες με ζήλον ,
Κι αφέθει να εκτουρκιστεί ,
Θύμα, εκφύλων κι αντιζήλων .

14

Το δε 21 σου ,με αίματα κι αγώνες ,
Δεν μας το έγγραψες με αυτά ,
Κι άφρονα κι επιπόλαια ,
Δεν το διακινδύνευσαν το 1897 ;

15

Εσύ δεν ελαμπρίνθηκες
Σε αγώνες Βαλκανίων ,
Και δεν σου τους αμαύρωσε ,
Βουλή , η των Ημίων .

16

Άλλοι δεν διπλασίασαν
Ελλάδα μου τη χώρα ,
Και εν τω άμα εκήδευσες ,
Πλήθη σου αθλοφόρα .

17

Για δες ,τους επερίσσεψε ,
Το μίσος και ο φθόνος ,
Και ος για καλό σου προσπαθεί
Τον περιμένει φόνος .

18

Μισούνε την θρησκεία σου ,
Σαρκάζουνε το πνεύμα ,
Και , Σου, οι ηγέτες κάμουνε ,
Στις παστρικές τους νεύμα .

19

Μιλάμε για ποιότητα
Υψίστων χαρακτήρων ,
Που μόνη της συγκρίνεται ,
Με την αυτήν των χοίρων .

20

Τα όσα άλλοι έγραψαν ,
Για πατρίδα και θρησκεία μας ,
Σε όλους ,ετούτοι , έδειξαν ,
Την μέσα τους ποιότητα .
Κι εμείς εδώ τους λέγομε ,
Αυτό 'ναι αθλιότητα .

21

Τα όσα τέτοια σούγραψαν ,
Σαν με καρφιά σε κάρφωσαν ,
Και κάτι τέτοιοι κάποτε ,
Τον Ύψιστο εσταύρωσαν .

22

Σε είδα με ξέπλεκα μαλλιά ,
Δρόμους να διασχίζεις ,
Και σερημιές και μοναχή
Τα ρούχα σου να σκίζεις .

23

Σε είδα να προδώνεσαι
Πάντα από συμφέρον ,
Από “φίλους” τάχα “σύμμαχους”
Που αλλάξαν ενδιαφέρον .

23

Σε είδα μες στα Πέλαγα ,
Να ψάχνεις , πως ,να κάνεις ,
Τα αλμυρά τους τα νερά ,
Με δάκρια να γλυκάνεις .

24

Αυτοί που δεν σου πρόσφεραν ,
Τώρα σε κυβερνούνε ,
Κι όποιος για σε παιδεύεται ,
Τον επεριφρονούνε .

25

Του ξένου πάντα ο λογισμός ,
Είναι ο δικός σου διχασμός ,
Μα συνελλήνων ο καημός ,
Στους πρώτους , ο αφορεσμός .

26

Δείτε πόσοι συνέλληνες ,
με μίσος και με πάθος ,
πολέμησαν συνέλληνες ,
και ήταν μέγα λάθος .

27

Πόσα παιδιά σου έκλαψες ,
Θαλασσών θύματα κι αιθέρων ,
Ράχες , βουνά που πότισες ,
Με αίμα ελευθέρων .

28

Μα κι αν σου μπίζαν στην καρδιά ,
Την σβάστικα βαρβάρει ,
Τα ιερά σου χώματα ,
Δεν έχασαν τη χάρη .

29

Του Ιερού σου Βράχου ,
Δεν χάθηκε το φως ,
Που τα σκοτάδια μπρος του ,
Φεύγουν ολοταχώς .

30

Το ίδιο κι αν κυβέρνησαν ,
Νάνοι αυτόν τον τόπο ,
Κλέφτες ,δηλοί,κι ανήθικοι,
Θα φύγουνε σαν πύθικοι ,
Ναι με το φως το πρώτο .

Σεπτ. Οκτ. 2002

ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

1

Νύχτα χτυπά ο Δράκουλας
 Και νύχτα συντυχαίνει ,
 Το θύμα που προέγραψε ,
 Που σώση δεν του μένει .

2

Κάποτε τα φαντάσματα
 Εβγαίνουν στην αλάνα ,
 Τώρα οι αιθέρες γέμισαν
 Με ολέθρου αεροπλάνα .

3

Γνωστοί σεις νεοδράκουλες,
 Εν σκότι ενωθείτε,
 Αίμα φρέσκο ,και άφθονο ,
 Μυρίζει εδώ,μα και “θείον” .
 Να “πιείτε” ,να πλουτίστε ,
 Σεις όλοι οι νεοδράκουλες ,
 Των “Νέων Καρπαθίων” .

4

Και ως που νάρθει κάποια αυγή ,
 Στο ‘μνήμα’ σας γυρίστε ,
 Μα ναν το τελευταίο σας ,
 Να μην ξαναξυπνήστε .

5

Στου Χάρου τον ίσκιο
 Φτωχοί περπατάνε ,
 Με αυτόνε ‘συζούνε’ ,
 Μα δεν λυγάνε .

6

Με τον Χάρο ‘φιλιώθηκαν’
 Μαζί το “γλεντάνε” ,
 Με δράματα ζούνε ,
 Μα πάντα γελάνε .

7

Τις πράξεις ηρώων
 Ύμνους τις κάμουν ,
 Της γης τους την πέτρα
 Σαν όπλο λάμνουν* .

*ανεμίζουν

8

Τώρα την δίστομη,
Λόγχη, κρατώντας,
Ψηλά την ανεμίζει,
Στα άκρα του κόσμου,
Η 'Νέα τάξη' !
Με φτερά πετώντας,
Το 'δίκιο' της να βάνει,
Στους ανθρώπους σε πράξη .

9

Τους λαούς δε ρωτούνε,
Αν είναι έτοιμοι
Ή δεν είναι ,για να δεχθούνε
Την 'Νέα Τάξη' ,
Γιατί δεν ξέρουν, ελεύθεροι θα είναι,
Ή γκέμι θα φορούνε ,
Και τι θα μπορεί ο καθένας να πράξει.

10

Χωρίς δημοψήφισμα,
Εκ των ένδων περνάνε ,
Κυβερνήτες - τερμίτες ,
Χαφιέδες – ρουφιάνοι ,
Την νέα τάξη ,
Και ο κόσμος ας κλάψει .

11

Μα οι εμπνευστές της θα δούνε,
Και οι γύρο θα νοιώσουν ,
Πνοή θανάτου ,
Της εποχής τους της γυμνής ,
Το γέννημα, του άπληστα ακαμάτου .-

(αφιερώνεται στους αγωνιστές λαούς,
παντός χρώματος και χώρας).

Μάρτιος 2003

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1

Ηθέλησα να πορευτώ
Τα της ζωής στα πίσω ,
Γιατί έχω κλείσει ραντεβού ,
Στο παρελθόν να ζήσω .

2

Τους βρίσκω κι αντικρίζω τους ,
Χαίρε γονιοί , προγόνου ,
Προγόνου προ προπρόγονου ,
Των θείων κληρονόμου .

3

Πιτρέψατέ μου να σταθώ
Εμπρός σας μα στο γόνυ ,
Άξιοι ,σώφρονες κι απλοί ,
Μάρτυρες σεις και ήρωες ,
Ιστορικοί μου Γόνου .

4

Άλλους τους βλέπω με τσαπί
Να σκάβουνε τα πλάγια,
Κι άλλους να ημερώνουνε
Άγρια χεροχλάδια *.

*αγριαχλαδιές

5

Άλλου πεζούλες φτιάγνανε
Και αγριελιές κεντράνε,
Κι άλλου κα στα ισώματα
Τη γήνε να σκαλάνε .

6

Σ' αμπέλια ,περιβολαριές ,
Σπαρτά και σε μποστάνια,
Τα άγρια να ημερώνουνε,
Σε χέρσα και ρομάνια .

7

Άλλου μερώνουν χέρσα γη,
Άλλου τον νου συντρέχουν ,
Στα πέλαγα άλλου μάχονται,
Κι άλλου τέχνες κατέχουν .

8

Συναπαντιούνται στα στενά
Με σέβας χαιρετιούνται,
Το πώς πηγαίνουν οι δουλειές
Με διάφορο ρωτιούνται .

9

Και σαν ο ήλιος έγχειρε
Και πα να βασιλέψει ,
Σαν συναχτούν τα ζωντανά
Κι αλέτρι ραχατέψει,
Γραμμή το βάζουν στο χωριό,
Καθείς να επιστρέψει .

10

Κομβόϊ είναι ατέλειωτο
Τα ζώα κι οι άνθρωποι,
Το βράδυ σαν γυρίζουνε
Πο κάθε στρατοκόπι .

11

Στα σπίτια τους σαν φτάσανε,
Τα ζώα σαν παχίσαν ,
Στους καφενέδες του χωριού
Μέχρις ενάτης ήσαν .

12

Καφέ , στραγάλια με κρασί
Συντρώνε , συνκερνάνε ,
Συνεζητάνε δυνατά,
Βραδιές που συνπερνάνε .

13

Σπίτι μετά τον καφενέ
Σιγά, σιγά γυρνάνε ,
Η κατσαρόλα ευωδιά,
Φαμίλια συγκροτάνε .

14

Παιδιά το διάβα αφήνουνε
Που το φτωχό λυχνάρι,
Φωτίζει το ασπρόμαυρο
Παλιό αλφαβητάρι .

15

Τριγύρω από τον σοφρά
Όλοι σταυροκοπιούνται,
Βρώσιν και πώσιν σήμερα,
Που έχουν φχαριστιούνται .

16

Σαν η φαμίλια κορεστεί
Με του σοφρά τα δώρα ,
Στη στρώμνη του ο έκαστος
Την πέφτει με τη φόρα .

17

Σαν ξαναφέρει ο Θεός
Ήλιο της άγιας σφαίρας ,
Τον κύκλο κάνει ο καθείς
Της νέας του της μέρας .

18

Τα Σάββατα οι νοικοκυρές
Σε αράδα οι μπουγάδες ,
Πένακες και πενακωτές ,
Φούρνοι, παντού φρεσκάδες .

19

Ευωδιάζουνε οι γειτονιές
Μοσχοβολάει η πλάση ,
Και στην αυλή της εκκλησιάς
Η σύναξη της πάσι .

20

Την Κυριακή στην εκκλησιά,
Αράδα πριν την πόρτα ,
Το γιόμα στον καρόδρομο
Τα νιάτα κάμουν βόλτα .

21

Από Δευτέρας σπρόγγουνε
Τη ρόδα να γυρίσει ,
Νέας βδομάδας τις δουλειές,
Σάββατο να μυρίσει .

22

-Σε σας στίχοι μου αγέραστοι
Τις μνήμες μου ακουμπάω ,
Κάποιοι να πάρουν από αυτές ,
Μονάχα προσδοκάω .

23

Με σας φωνάζω στον αγνό,
Αγνός να παραμένει ,
Μα και μπουνιά η χέρα του,
Αν χρειαστεί , να γένει .-

Χειμώνας 2002 - 2003

MIA MANA

1

Μια μάνα βλέπω στη γωνιά ,
 Μαζεμένη κουβάρι ,
 Με τη σκέψη της πίσω γυρίζει ,
 Θυμάται , στενάζει, βαριά ,
 Κουβαλώντας τα βάρη .

2

Χιλιάδες οι μνήμες ,
 Στα βαγόνια ζεμένη ,
 Σιωπηλή παραμένει ,
 Αχώριστα δεμένη .

3

Είναι η μάνα η Ρούσκα ,
 Είναι η μάνα η Τούρκα ,
 Είναι η μάνα η Σλάβκα ,
 Είναι η μάνα η Μπιάνκα ,
 Είναι η μάνα η Ασιάνκα ,
 Είναι η μάνα η Παλαιστιάνκα ,
 Είναι η μάνα η Γκρένκα ,
 Είναι η μάνα η Νέγκρυνκα ,

4

Τα βάρη της μνήμης η μιά ,
 Την πίκρα της , φρέσκια η άλλη ,
 Σε άλλες φουρτούνα στην κάρδιά ,
 Και σε άλλες μες στο κεφάλι ζάλη .

5

Για ζωές χαμένες , από βόλια ή
 Βελόνες , ή από ρόδες ,
 Σαν ρόδα , νωρίς κομμένες ,
 Θρηνούν ενωμένες .

6

Πίκρα την ίδια , παλιά ή νέα ,
 Η μάνα τραβάει ,σαν τρελή κουβαλάει .

7

Τη ρόδα του χρόνου ,
 Με δάκρια, πίσω στη μνήμη γυρίζει ,
 Και ποθεί την οργή
 Του 'χειμάρρου' να ορίζει ,
 Μη και μπορέσει τον χαμό,
 Να μη στεριώσει , ν'αφήσει ,

Στο παρελθόν, πεθυμώντας να ζήσει .

8

Κι ας ξέρει πως πρέπει ,
Με “αδελφή” να παλέψει ,
Που “μάννα” την λένε ,
Κι ας έχει θεριέψει .

9

Την λένε αυτήνε , μάννα Κακία ,
Νέων αιτία, πολλών θυμάτων ,
Που δεν χορταίνει :η Φιλαυτία .

10

Και κόρες έκανε, που γίναν μανάδες ,
Κι ενώ τις ξέρουμε τις πηρετούμε ,
Για τους παράδες .

11

Ανοχή μάννα ,Ενοχή μάννα ,
Κλοπή μάννα , Άλογη μάννα,
Άπληστη μάννα ,Αχάριστη μάννα ,
Οργή μάννα ,Αιμάτου μάννα ,
Ημιμάθειας ,Αμάθειας , Υπερμάθειας ,
Βίας , Βιασύνης , Αλλοφροσύνης ,μάννα .

12

Και είναι εκάστη ,‘μάννα’, των
Βρώμικων Δέστρα ,
Που συνένοχη σιωπή τους ενώνει,
Και σκότους παλαιίστρα .

13

Μέρος β΄.

Μια άλλη μάννα :

Τώρα βλέπω να προβάλει ,
(και αυτή αν έχει ζάλη !)
Μια άλλη μάννα ,που φωνάζει ,
Πο κορφή βουνοπλαγιάς ,
Την γνωρίζω από το κλάμα ,
Απ’ τα ξέπλεκα μαλλιά ,
Κι απ’ τα ρούχα της που σκίζει ,
Λεν’την Μάννα Προσφυγιάς .

14

Ποιος ελογίσθηκε ποτέ ,
Τέτοιας μάννας κατάρρα ,
Που βιάσάν της σπιτικό ,
Το κάμασι μαντάρα !

15

Ποιος θε να πάρει κδικιομό ,
Για βιασμούς μικρών παιδιών ,
Μανάδων ,θυγατέρων ,γιών ,
Νικημένων αδελφών ,
Και των αυτών πατέρων ;

16

Που πιάσαν στο κατόπι τους ,
Οι Τσέτες σαν πλακώσαν ,
Στο κάθε στρατοκόπι τους,
Της Σμύρνης και της Πόλης ,
Της Προύσας της θρηνούσας ;

17

Για Πανάγιά την Κλαίουσα ,
Για κάθε μοναστήρι ,
Για εκκλησιές ,κονίσματα ,
Για τ'άγιο το καντήλι ,
Που άσεβοι λεηλάτησαν ,
Βεβήλωσαν και πάτησαν ,
Σταυρούς με τα' αγιοξύλι ;

18

Κι αντί για κδίκησης κραυγή,
Της σωριασμένης Μάνας ,
Δεν είν' με αίμα που ζητά ,
Με χτύπο της “καμπάνας”!

19

Την θύμησή σας, σας ζητώ ,
Κι ας δώκετε συχώριο και συγνώμη,
Δάκρια μαύρα και πόνο μου ,
Παρέα ας τα' χω Μόνη ,
Και τέτοια μην ξαναπάθετε ,
Ποτέ μην τα λησμόνει .-

2003

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ**1**

Σας τρέμουνε, κουβέρνων κιοτήδες,
 Και με ονόματα σας κράζουν πονηρά,
 Τις σκέψεις σας ποτέ δεν υπολόγισαν,
 Αυτά ,τα όντα τα ανεμόφερτα και οκνηρά .

2

Οι πιο πολλοί από ατοί τους είναι κρώκτες,
 Που με ψευτιές εκλέγονται κι απάτες,
 Είναι κλέφτες, ακαμάτες, και προδότες,
 Και σεις του πνεύματος, του αίματος οι δότες.

3

“Κυβερνητάδες ,μαζί τους κι άλλοι τύραννοι”,
 Απλών λαών οι φαντομάδες και οι κλέφτες,
 Μέσα σε σκότη αυτοί για μας αποφασίζουνε,
 Και κάμαν όλους τους λαούς των εγκλημάτων δέκτες .

4

Περιπαικτικά μιλούν για σας ,ή και μισούν ,
 Που τη φωνή υψώνετε ως τα άστρα,
 Κι άλλους σας δολοφόνησαν ή “αυτοκτόνησαν”,
 Το αρχοντολόι της γυφτιάς π’έφαγε όλα τάσπρα .

5

Κι εγώ μικρός κι ανήμπορος
 Και όμοιος σαν τον κισσό,
 Πάνω σας στέργω να αναρριχηθώ,
 Φωτεινοί μου μάρτυρες ,
 Ναι σεις οι αριστοτέχνες ,“λογχοτέχνες” ,
 Λίγο του Ίσκιου και του Ύψους σας
 Να επωφεληθώ,
 Στον προαιώνιο παλμό,
 Πλάϊ και μαζί, “πολεμιστές” και “παίχτες” ,
 Νοιώθω να πολεμώ
 Της εποχής μου τους Ληστές ,
 Της Γης τους Θεομπαίχτες .

6

Μαζί Σας Φως που ακολουθώ,
 Ρομφαία ,αγέρας κι απειλή ,
 Κι όλοι μαζί σε μια Φωνή ,
 Να ακούν οι εντεταλμένοι :
 «Έντατικά να λειτουργούν ,Κι από πολύ νωρίς ,
 Έτσι ώστε, να μη βρεθούνε οι Λαοί,

Πραγμάτων Προδομένοι .»

7

Κάνε Θεέ να μένουνε ,
Των προδοτών προδότοι ,
Στους κοιμισμένους ξυπνητοί ,
Και για πεσμένους όρτοι * ,
Πάντα να καταγγέλλουνε,
Την γύρω αθλιότη .

*όρθιοι

8

Ως που, θε νάρθει ένας καιρός,
Μιας εποχής η νιότη ,
Που το άδικο θα αφανιστεί,
Κι η γύρω ποταπότη .

9

Και μαζί με άλλους να χαρούν,
Σε αυτήν την ανθρωπότη
Για ό,τι έσπειραν,
Όλοι οι σοφοί, αλλά και όλοι ,
Οι Άγγελοι του Γένους μας ,
Της Πίστης η Αγιότη .

10

{Ορφέας, Σωκράτης, Ευριπίδης,
Αριστοφάνης, Δημόκριτος ,Αριστοτέλης ,
Διγενείς, Σολομοί, Τίμοι, Ευγενείς,
Βαλαωρίτης, Παλαμάς, άγιος Παπαδιαμάντης ,
Βάρναλης, Ελύτης, και Σεφέρης ,
Παλιοί και νέοι συγγραφείς ,
Που επικουρούν ως ξέρεις ,
Χρυσόστομοι και Αιτωλοί,
Πίνδαροι κάθε εποχής, Ησίοδοι,
Ηροδότοι ,Περανθείς ,Ρηγέοι, Ρασοφόροι .}

11

Ο Λόγος σας μας τυραννεί,
Φωνάζουν όλοι οι τύραννοι,
Και κάθε κουβέρνο κράζει,
Το δίκιο σας με σφάζει ,

12

Και σαν βρεθούν στα δύσκολα,
Κρύβονται σαν τα τρωκτικά ,
Ή βρίζουνε ασύστολα ,

13

Ανεύθυνοι πάνω από όλα ,
Μα σε λαμόγιες και κλεψιές
Θα τους βρείτε κάτω απ'όλα .

14

Των ποιητών τα “μνήματα” ,
Μας στέλνουνε μηνύματα,
Τα στέλνουνε με πόνο,
Απ' τα βάθη των αιώνων .

15

Μας στέλνουνε,μας λένε...
Κι αν πεθαμένοι κλαίνε ,
Κι εμείς οι ζωντανοί
Κουφοί σε άγιων φωνή .

16

Πυρέτες ατυπίας,
Θύματα φιλαυτίας,
Καβάλα τάχα σε άτι
γυρίζομε την πλάτη .

17

Θλιμμένοι στέκομε ,
Πονεμένες φιγούρες ,
Χρηστές χρειαζόμαστε,
Ανθρώπων Κουλτούρες .-

-ιαν.φεβρ. 2001

‘ΧΩΡΙΑΤΕΣ’

1

Του χωριού μου οι χωριάτες
Γίναν δυό στράτων διαβάτες ,
Λεν οι μεν τα ξέρουν όλα ,
Και οι δε ούτε παρόλα*.

*λέξη

2

Λεν οι μεν είναι σοφοί
Και οι δε είναι κουτοί ,
Λεν οι μεν ,οι δε ,είν’ τυφλοί ,
Μα δεν βγάζουν το δικό τους,
Απ’τους οφθαλμούς καρφί .

3

Είναι της εποχής συμπτώματα
Αυτά τα παραπτώματα ,
Είν’ μιας σύγχυσης μοιραίας
Θύματα κλούβιας παρέας .

4

Δες ξεχάσαν τους προγόνους
Και να, χωριστούς τους απογόνους*,
Δες τους ,τους νεκρούς ξεχνάνε,
Δες κι αθάνατοι πως θα’ ναι .

*κομματικά καφενεία

5

Μα θυμάμαι τους προγόνους
Που τιμούσαν τους πρόπρογόνους ,
Μα οι νυν γενήκαν φτέρια
Και της σύγχυσης ξεφτέρια.-

-Νοέμ. 2002

29ον
ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ

1

Να στήσω θέλω παίνεμα
Για τους ημών προγόνους ,
Στους πρόγονους, στους προ αυτούς,
Στους προ αυτούς, στους πριν τους ,
Στους πριν τους και στους πριν αυτούς,
Και ως τους πριν από όλους ,
Όσο να φτάσω στον Θεό
Ως ένας από όλους .

2

Με λίβανο και ύμνους προς Θεόν
Κι Αγίους να τιμήσω ,
Ήρωες ,Οσίους ,Μάρτυρες,
Και όσους προανέφερα
Να τους ευχαριστήσω .

3

Με ύμνους να ικέτευα,
Τον κόσμο που θα πλάσει,
Με αρετές να προΐκιζε ,
Σ'αυτή τη νέα Φάση .

4

Γιατί περίσσια γίνανε
Δάκρυ και αδικία ,
Πόνος και μίσος και καημός
Αίματος και κακία .

5

Ν' άκουγαν μέσα σε ερημιά ,
Σ' ασφοδελώνε χώρο ,
Όπου φωνάζουν τα “πουλιά”,
Δώστε Αγίων ‘φόρο’ .

6

Μαζί λαλούσαν τα “πουλιά” ,
Κι οι άνθρωποι τραγουδούσαν,
Το πως αετός και πέρδικα
Αντάμα περπατούσαν .

7

Αντάμα τραγουδούν και λεν
Και ξέχωρα χορεύουν ,
Κι απ' όλους τους “σοφούς” της γης
Αυτό μόνο γυρεύουν .

8

**Την Νέα Τα προικίστε την ,
Με παλαιάς αξίας ,
Μη και ο κόσμος γίνει σας,
Θύμα ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ* . –**

***Είδε Αποστ, Παύλου Β΄. προς
Θεσσαλονικείς , κεφ. β΄. 3-17**

-δεκέμβ. 2002

‘TO PANTEBOY’

1

Την πίσω τη ‘βουνοπλαγιά’
 Την άφησα χθες μόνος ,
 Στο παρελθόν να απλώνεται ,
 ‘Θεριό που τρώει ο χρόνος’.

2

Στροφή κάνω στο παρελθόν,
 Και κει να ησυχάσω ,
 Παρέα με τα όνειρα,
 Και κει να ξαποστάσω .

3

Στο ραντεβού σου Παρελθόν
 Θέλω να ξαναζήσω ,
 Στα παιδικά μου όνειρα ,
 Ίσως και ηρεμήσω .

4

Της νιότης μου τους έρωτες,
 Τα χρόνια τα χαμένα ,
 Να έρainera με λούλουδα
 Και ,γέλια, αγαπημένα .

5

Μισώ ετούτο το παρόν,
 Το μέλλον με τρομάζει ,
 Με κόσμο άλλο θε να ζω,
 Που πίκρα δεν ταιριάζει .

6

Γιατί να σπάσω δεν μπορώ
 Σαν το γυαλί τον κόσμο ,
 Της κοινωνίες μας αυτής
 Μαράθηκε ο Δυόσμος .

7

Έχουνε την ψευδαίσθηση
 Όλα καλώς πως πάνε ,
 Μα τη μερίδα του αλλουνού
 Σκέπτονται πως να φάνε .

8

Με πλαστικά δεσ τρέφονται,
 Και σύνθετα φορούνε ,
 Νερό κι αγέρα ,σύνθετα,

Πίνουνε και ρουφούνε .

9

Είναι ‘ μερίδα ’ σύνθεσης ,
Μη κέρδους , μα απώλειας ,
Η Μέγιστη, που χάθηκε ,
Της Φύσης μας της δόλιας .

10

Αν κάτσουν να καλοσκεφτούν
Μερίδα , που έχουν χάσει ,
Αντί “ κέρδους ” το σύγκρυο
Πιστεύω θα τους πιάσει .

11

Πάμε όλοι ανεπιστρεπτί,
Κατάντια μη αναστρεπτή ,
Και η Φύση θα διδάξει,
Πως θα μας ανατάξει .

12

Η ιστορία μας διδάσκει,
Πως η Φύση , αποβάλει,
Κι ό,τι χρήσιμο δεν είναι,
Φόρο αφάνειας καταβάλει .

-χειμώνας 2002-2003

ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

1

Ωσάν ανήμερα θεριά ,
 Σαν πεινασμένοι γύπες,
 Πλούτη μας κατασπάραξαν,
 Κι αξίες οι αγύρτες .

2

Αυτοί ήρθαν να κάμουνε
 Αυτά που δεν μας πρέπει ,
 Και της ψυχής τα νάματα
 Σκόπιμα τα' ανατρέπουν .

3

Και μας γεμίσαν τα “γυαλιά”* ,
 Όλα, νέες πυθίες ,
 Χρόνου γεμίσματα οι ‘χρησμοί’,
 Μηδενικές οι αξίες .

*τηλεοράσεις 4

Νέες πυθίες στο γυαλί ,
 Ψευτοφιλοσοφίας ,
 Μα αυξάνονται τα θύματα
 Βιασύνης, κι αμαθείας .

5

Και μας γενήκαν ειδικοί ,
 Όλοι οι κομπιναδόροι ,
 Και από έδρας μας μιλούν
 Όλοι οι σουλατσαδόροι .

6

Μας βγήκαν στα μικρόφωνα
 Φυντάνια του ογδόντα ,
 Τα μπρόκολα , τα ξέρολα
 Κι οι μπάμιες του Βουτώντα .

7

Συγγνώμη από τους σωστούς
 Πο δώθε τους ζητάω ,
 Γιατί η φωνή τους ‘χάνεται’
 Απ’ την , της των γελοίων , και πονάω .

8

Από ζιβάνγκο φόρεσαν ,
 Γραβάτες οι αλήτες ,
 Μάδησαν τα ταμεία μας ,

Αυτοί οι λωποδύτες .

9

Η πλειονότης μοιάζει τους
Με βουβαλοσκαθάρια ,
Που κουβαλάνε την κοπριά ,
Στα πισινά ποδάρια .

10

Αυτά ετούτοι κάμουνε
Στο διαβατό του χρόνου ,
Και κλέβουν και το όχαρτο ,
Αυτό του υπονόμου .

11

Μα όλοι εμείς οι μέλισσες
Τους λέμε απευθείας :
Ότι πο δώθε πέρασε
‘Πανούκλα’ αμαθείας . –

10^{ος}\2002

ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ

1

Κάποτε χαρακτήριζαν ,οι διώξεις,
 Ιδέες και αξίες ,
 Τώρα τους , αφαιρούν ζωές ,
 Μορφές διωκτών αθλίες ,
 Που σαν “ κουβέρνο” στέριωσαν ,
 Και σαν δικτατορίες .

2

Ναι ,κάποτε εγένονταν από
 Άνοες , νοήμονων διώξεις ,
 « Μα για του έθνους το καλό; »
 Στείρες επιδιώξεις .

3

Μα σήμερα μικρόψυχοι ,
 Που κυβερνούν τον τόπο ,
 Το μίσος ελλοχεύουνε ,και
 Φθόνο ,με έντεχνο τρόπο .

4

Ζωών διώξεις** πράττουσι,
 Με πιστολέρων τρόπο ,
 Κι ευθείς άφαντοι γίνονται,
 Σε μιας παραστιάς* τον τόπο .

*παραστία, τζάκι **δολοφονίες

5

Χρόνια τριάντα λειτουργεί,
 Του κράτους παρακράτος ,
 Νοέμβρη της 17 αυτοαποκαλείται,
 Και έναν να συλλάβουνε,
 Κανένas δε βουλείται* .

*θέλει

6

Και συνεχίζουν να απειλούν
 Και να δολοφονούνε ,
 Και όλως κατά σύμπτωση
 Οι ίδιοι κυβερνούνε .

7

Φόνους , ληστείες, πιότερες ,
 Στον τόπο μας εκτέλει,
 Που φέρουνε στη θύμηση,

Την εποχή Νταβέλη .

8

Με την κρυφή την απειλή
Τον τόπο μας κατέκλεψαν,
Και όλο μας τον πληθυσμό,
Κιοτή τονε εξέθρεψαν .

9

Τα δις και τρις που έκλεψαν,
Μικρή η ζημιά βρε “νόνοι”,
Μα τη φυλή εμόλυναν,
Αυτοί, κι οι παρανόμοι .

10

Και για να θυμηθούμε κάποιους
Στίχους του αείμνηστου Κ.Βάρναλη:
« Δεινότερη δύναμη καμιά ,
στα μαύρα τούτα χρόνια ,
απ’τη βρωμιά » . –

9^{ος}/10^{ος}\ 2002

MARTIOS-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2003

1

Τώρα , και πάλι, ήταν να νοιώσω
 Τη παραζάλη ,
 Της χειρότερης της άλλης ,
 Καταιγίδας της πρώτης ,

2

Αμάχων θυσίες , και αθλιότης,
 Είν' της δευτέρας ,
 Σοκ και τρόμος ,υπερόπλων φοβέρας,
 Της Νέας Τάξης ή Νέας Χολέρας .

3

Νοιώθω να πνίγομαι στη αηδία ,
 Που γη περιβάλλει,
 Οργίζομαι ιδρώνω,
 Τριγύρω ψάχνω κάτι να κάνω,
 Ζητώ, μια χαραμάδα να ανασάνω .

4

Και ισοπέδωσαν Ιράκ την Χώρα,
 Θησαυρούς Αρχαίων,
 Μα και ερήμου αγριολούλουδα,,
 Ζευγαριών νέων .

5

Τέρατα άγρια,μαρσιποφόρα,
 Που συμμορία σιώνων, και όπλα
 Ολέθρου, στον μάρσιπο φέρουν,
 Να τα οδήγησαν, στην κατηφόρα .

6

Στις πράξεις αυτές τις δόλιες ,
 Πλήθος οι “ παράπλευρες απώλειες ”
 Με νουν διεστραμμένο και όχι άλογο,
 Ζητούν δικαιοσύνη μες το παράλογο.-
 (ιδέ επεμβάσεις των ΗΠΑ σε Γιουγκοσλαβία & Ιράκ).

-μάιος,2003

Ο ΠΥΘΜΕΝΑΣ

1

Χαίρε πυθμένα τυχερέ
Της θαλασσινής αβύσσου,
Που κατοικούν σε πλάσματα,
Ειρηνικά, κοιμήσου .

2

Ω Γη πυθμένα άτυχε ,
Θάλασσα ,οι ουρανοί σου,
Κι εμείς εδώ οι κάτοικοι του πάτου,
Της Ουράνιας αβύσσου,
Κοιτάμε πάντα ανήμποροι,
Γύρω μας τα σκαψίματα,
Που κάμανε ανόητε ισχυρέ ,
Φονιάδες, πύραυλοί σου . -

-Ιανουάριος 2003

35^{ov}

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΝΕΟΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΥΣΤΕΙ

1

Να κάντε χρήση τάχιστα, των ποιητών ,
Τα θεία τα μηνύματα ,
Και μη θαμμένα αφήνετε
Σ' αράδες βιβλιομνήματα .

2

Και μη μόνο για διακόσμηση
Της γλώσσας και του λόγου σας,
Και σε ρητορείας κρίσεις,
Και για Χρώμα σε επικρίσεις .

3

Και οι βιβλιοθήκες ,σαν αρχεία ,
Μη γίνουν τόπος ,για βιβλία,
Σοφίας περιφρόνηση ,
Και ισχύσει η βλακεία .

4

Κάντε τους τα μηνύματα ,
Που σαν πουλιά μια μέρα,
Να γεμίσουν τον αέρα ,
Πα στη Γη μας, πέρα ως πέρα .

5

Να νοιώσουν όλοι οι “τρανοί”
Με τα άδεια τα κρανία ,
«Πηρέτες » θέλουμε εμείς ,
Σ' ανθρώπων κοινωνία ,
Αλλιώς ,φωτιά ας κάψει τα,
Βιβλία και θρανία .

6

Ακούστε και σεις οι απλοί
Φυλής όποιας κι αν είστε,
Κραυγή οργής υψώσετε,
Στη γη όπου βρεθείτε,
Πολέμων τα ανδρείκελα,
Μην τα υπολογίστε,
Γιατί εσείς πληρώνετε
Ετούτων τη μωρία ,
Τούτο χωνέψτε το καλά,
Σε πόλεις και χωρία .

7

Στα πέρατα να ακουστεί,
Από χωριά διαβαίνοντας ,
Μονές και πολιτείες ,
Θάλασσες και ωκεανούς,
Στάνες ,τόπους ερήμων ,
«Το άδικο να συντριβεί,
μπρος στην οργή εντίμων.»

8

Θεέ μου αντί για προσευχή,
Παράκληση Σου κάνω ,
Να ακουστεί η ορθών φωνή,
Στον κόσμο τον “απάνω” .

9

Να ακουστεί φωνή ορθών,
Ποιητάδων και Γραφών ,
Συγγραφέων αγαθών ,
Ανθρώπων εντίμων ,
Και των θυμάτων των αγνών
Πάντων των αγώνων ,
Όλων των από αιώνων .

-μάρτ.απρ. 2003

ΑΝΤΙΔΙΑΣΤΟΛΗ : Εδώ παραθέτω,
Έργο του Ιωάννη Πολέμη ,γατί, μου
Έτυχε να το μελετήσω ,την άλλη ημέρα
Που καθαρόγραψα το πιο πάνω έργο μου,
Τα περί του πρακτέου ,στην κρίση σας .
Μας λέγει λοιπόν :

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

1

{«Καμμιά φορά που βλέπω τ’ αστέρια τ’ ουρανού
Πετώ σε κόσμους άλλους και λέγω με το νου:
Ωσάν τα’ αστέρια μοιάζουν των ποιητών οι πόθοι,,
Ό,τι γυρεύει ο νους των, ό,τι η καρδιά των νοιώθει,
Είναι ψηλά και λάμπει και φέγγει σαν τα’ αστέρια
Και το θωρούν τα μάτια μα δεν το φθάνουν χέρια .

2

Μα να έν’ άστρο φεύγει, κυλά στον ουρανό
Και πίσω του αραδιάζει σημάδι φωτεινό
Κ’ ίσα τον δρόμο παίρνει κάτω στη γη να πέση,
Αλλά προ του να φθάση ’ςτου δρόμου του τη μέση
Τινάζεται ,σκορπιέται, σκοτίζεται και σβύνει

Και χάνεται 'ςτο χάος κι ούτε σημάδι αφήνει .

3

Ω ποιηταί ,κι οι πόθοι του φτερωτού σας νου
Πρέπει ψηλά να μένουν σαν τα' άστρα τ' ουρανού,
Αν θέλετε μαζί σας 'ςτη γη ν' αρθούν κι εκείνοι,
Καθένας τους πριν έλθη ,θα χάνεται, θα σβύνη
Όπως τα' αστέρι εκείνο που πριν στη γη μας πέση
Εσβύστηκε κ' εχάθη 'ς του δρόμου του τη μέση .»}

Θέση ανορθόγραφου:

Των ποιητών οι πόθοι να στέκουνε ψηλά
Και μην είναι περασμένοι, μονάχα στα ψιλά .
Όλοι να τους θεωρούνε ,σαν οδηγοί να μούνε,
Και σαν πνεύματος “ ΕΜΥ*” ,
Να τους συμβουλευτούνε,στο δρόμο μη χαθούνε,
Αϊ Γιάννη Πολέμη . *εθνική μετ.υπηρεσία

ΔΙΑΦΘΟΡΑ

1

Πακέτων τρώνε λαίμαργα
Κομμάτια ,οι κουβερνοτσιγκάνοι,
Μα σε Άγιου χέρι νηστικού*,
Για όλους μας εκόπικε
Στα δυο το γιαταγάνι .

*Αθαν .Διάκος

2

Και μεις δειλοί και αδρανείς,
Υπομονή πωκτήσαμε ,
Ίδιας της του προβάτου ,
Κι αυτοί ,θρασείς , ψευδόλογοι,
Συνένοχους μας κάνανε ,
Ανδρέα Παραβάτου .

3

Δικαιολογίες και ψευτιές,
Σε κείνους που ληστέψατε ,
Και δίκες πρέπουν όλων σας,
Για κείνους που εκλέψατε .

4

Δεν θάλεγα* για τις κλεψιές
Που γίναν στα “κοπάδια”,
Μα κοινωνία κάματε,
Που είν’ η ψυχή της άδεια .

*δεν θα μίλαγα

5

Ναι μου θυμίζουν ’πέλαση
Αυτήν των Νεοτούρκων ,
Που πέσανε σαν λαίλαπα,
Και κάμανέ μας Βούρκον .

6

Κι εγώ χύνω το δάκρυ μου,
Πικρό που μ’ έχει μείνει ,
Κι εύχομαι θάλασσα πλατειά,
Να πνίξει τους ,να γίνει .

7

Κάμε το θαύμα θάλασσα,
Κάμε το αυτό για μένα,
Να σου φιλώ τα κύματα
Του μπάτη τα’ αφρισμένα .

8

Κάμε το αυτό για όλα αυτά
Και γι' άλλα προδομένα
Σαν ιερή εκδίκηση,
Για τα' αδικοχαμένα .

9

Για ιδρώτες που αρπάχθηκαν,
Για δυστυχές που άπλωσαν ,
Για τις ζωές που χάθηκαν,
Για ονείρατα καμένα .

10

Κάμε το θάλασσα, ουρανέ
Και πάρτ ' εκδίκηση για με,
Αγέρα ,γη και φύση ,
Και κδικιομό να πάρετε,
Πραττόντων παρά φύση .

11

Κάμε το θάλασσα ,ουρανέ ,
Και πάρτε εκδίκηση για με,
Αγέρα γη και φύση ,
Για δάκρια π' έχω χύσει .

12

Κάμε το θάλασσα ουρανέ
Και πάρτε εκδίκηση για με ,
Για Σμύρνη και για Πόλη ,
Εγώ με τούτοι όλοι .

13

Εδώθε καταγγέλλω αυτά,
Με λόγια απλά και λαϊκά,
Που ίσως τα πούνε ,ποίησης,
Μα θέλω ο κόμπος να κοπεί,
Του Λαού, της απενοχοποίησης.

14

Κι ευθύς να νοιώσει μονομιάς,
Ένοχος πως δεν είναι ,
Ίσια κι ορθά να πορευτεί ,
Γιατί πανάξιος είναι .

Φεβρ.2003

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

(Νιοστή αναφορά)

1

Σώμα δικό μου δεν είστε,
 Μα γω δέκτης δικός σας,
 Άναυδος τώρα στέκομαι ,
 Βλέποντας τον “ χαμό ” σας .

2

Γιατί ποτέ δεν είδατε
 Πιο πέρα από το τώρα,
 Και δεν αντισταθήκατε
 Ποτέ στη κατηφόρα .

3

Αν κάποιοι θλίψη νοιώθετε,
 Όλοι να ενωθείτε ,
 Και τη φωνή να υψώσετε,
 Πρέπει ν’ αντισταθείτε .

4

Άμετρη πάσα πράξη σας ,
 Και άμετροι λογίστε ,
 Και για άμετρα και υπερβολές
 Να μην παραπονιέστε .

5

Αυτοανακηρύσσεστε ,
 Πότε διαβόλου κέρατα,
 Πότε άγιων θυμιατήρια,
 Κι έτσι αναδεικνύεστε ,
 Βόθρων αναδευτήρια .

6

Ούτε άξιοι συντήρησης ,
 Αυτών των παραδόσεων,
 Ναι, δεν αποδειχθήκατε ,
 Στον γκρίζο προοδευτισμό
 Όλοι συνεταχθήκατε ,
 Μα μέσα σας το νοιώθετε
 Πως κακοποιηθήκατε .

7

Για πλερωμή, ανάδευσης ,
 Σας γράφω αυτή τη νότα,
 Όλοι για να γλιτώσουμε ,

Απ' της βρωμιάς τη μπόχα .

8

Και όσοι από σας το θέλετε ,
Άλλο μην αγνοείτε,
Της ιερής παράδοσης
Το άγιο θεμέλιο,
Της Διαθήκης της Καινής
Τον ορθολογισμό,
Πιστέψτε ! ανάγκη έχουμε ,
Τον Ε π α ν ε υ α γ γ ε λ ι σ μ ό .

9

Ακούστε και τα ρήματα
Των Γραφών και των σοφών,
Και σεις ασπίδα γίνετε,
Του κόσμου όλου γύρω μας ,
Των νεαρών βλαστών . –

-άνοιξ. 2003

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ ΧΥΔΑΙΟ
ΚΑΙ ΦΑΥΛΟ

1

Το να πηγαίνεις σε εκκλησιά ,
 Το να τιμάς αυτούς που με το
 Αίμα βάψανε Σημαίας τον ιστό,
 Και να υποστηρίζεις όσους
 Τα πολεμάν , είναι ασυμβίβαστο .

2

Ασυμβίβαστο είναι ό,τι εφημερόφελο,
 Που στη ζωή σας κάνετε
 Και σκάβει αυτής το αύριο ,
 Και δεν το αντιλαμβάνεστε ,
 Σαν ύπνο να ‘χετε μακάβριο .

3

Ασυμβίβαστο είναι να αγαπάς κάτι,
 Ή από κάποιον να ζητάς ,
 Και συγχρόνως όχι μόνο να μη βοηθάς,
 Αλλά και να τα πολεμάς .

4

Τούτο δεν είναι σύμπτωμα
 Της του μυαλού σας σύγχυσης,
 Ετούτο είναι έγκλημα
 Εις βάρος σας απήχηση .

5

Ασυμβίβαστο είναι ,για
 Να σε πουν “προοδευτικό” ,
 Σιωπάς για τα πιστεύω σου ,
 Μη και σε πουν τα “βλίτα”
 Οπισθοδρομικό .

6

Δεν γίνεσαι ασυμβίβαστος
 Μπρος στην καταστροφή σου ,
 Πουλάς και τα πιστεύω σου ,
 Κι ακόμα το κορμί σου .

7

Δείτε, οι πονηροί αρμόδιοι,
 Για μπούγιο μόνο τα’ χουνε
 Τις “γλάστρες” και τα “ βλίτα” ,
 Ξεμπρόστιασέ τους σαν τους βρεις,

Και το στρατί σου κοίτα .

8

Όλοι τους αποδείχθηκαν
Της παρακμής μοιραίοι,
Σε εγκλήματα συνένοχοι,
Και φαύλοι και χυδαίοι .

9

Ναι ,γιατί :

Χυδαίοι οι απλοί δεν στάθηκαν ,
Χυδαίοι είναι αυτοί,
Γιατί πληγές ανοίξανε,
Και άλλες επαναζύσανε ,
κι έτσι με αυτούς χανόμαστε
Κι αιτία είναι αυτοί .

10

Όλα σεις τα “προοδευτικά”
Και πουλημένα “κρέατα” ,
Σας γίνανε συνήθεια ,
Τα ξόρκια και τα κέρατα .

11

Η κοινωνία τήκεται ,
Σε ανθρώπων όλα τα φύλα,
Σαν άνεργοι απομείνουνε ,
Σέρνονται και σαπίζουνε
Σαν τα πεσμένα φύλλα .

12

Σε φαύλους όσοι πίστεψαν
Και σε εποχής κοπρίλα ,
Θα ζουν πάντα με δανεικά
Δείχνοντας τη σαπίλα .

13

Γι’ αυτό σήμερα όλοι μας ,
Πρέπει να αντισταθούμε ,
Χείμαρρου ‘σπέρμα’ γίναμε ,
Στις λάσπες μη χαθούμε .

2003

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

1

1.Το τι συμβαίνει σήμερα τυλώνει μου τη φλέβα ,
 Πόθους ξυπνάει στην καρδιά ,πυρώνει μου τα χείλη,
 Σαν κάποιος ξεφυτίζοντας* ,μου ανάφτει το καντήλι,
 Της συντριμμένης μου ζωής,και ρίχνει στην καρδιά μου,

5. Της νιότης όλο τον θυμό ,τα πρώτα όνειρά μου ,
 Που άλλα συντρίμια γίνανε, κι άλλα ,μισά, κοπιάσαν ,
 Και άλλα ,σαν λιώμα γίνανε ,οι ‘βράχοι’ ,τα σκεπάσαν ,
 Κι άλλα ,μου τα φαρμάκωσαν ,φίδια ,που εδώ φωλιάσαν.
 Ολόρθος μένω μα θολός, κοιτώντας την κατάντια ,

10 . Που δώσαν οι υπεύθυνοι του κόσμου μας με γάντια**.
 Ζυγό ξένων δεν άντεξα,ή ντόπιων ‘μεγασχημώνων’ ,
 Που μόνο για εκμετάλλευση ,λαού και τόπου μόνο ,
 Πλακώσασι από παλιά ,ως τον ετούτο χρόνο .
 Που άλλη δουλειά δεν κάμουσι πληγές να ξύνουν μόνο,

15. Ή κι άλλες μας ανοίγουνε ,μη βλέποντας τον πόνο,
 Που μολογούν τα χείλη μας,και φτιάξαμέ του θρόνο,
 Στις αγαθές μας τις ψυχές .
 Κι αυτοί μέσα στην πλήξη ,τα ζώα μας θυμίζουνε
 Μέσα στην άγρια φύση,(από την άγρια Δύση),

20 . Που άλλα τη βία θέλουνε,κι άλλα σαν τα θηρία,
 Σάρκες άλλων ξεσκίζουνε ,ως ότου κουραστούνε ,
 Ή πείνα τους κορέσουνε,και τότε ξαποστούνε ,
 Πάλι για να αρχίσουνε ,κύκλους νέους να κάνουν,
 Βίγλες μόνο αλλάζοντας ,και τότε πάλι απ’ την αρχή,

25 . Ψάχνουν να ξεθυμάνουν ,τα ένστικτα τα αλλόκοτα ,
 Και ξανά κύκλους κάμουσι, κύκλους ματοβαμένους ,
 Μη νοιώθοντας τα θύματα, τους αδικοχαμένους .
 Μόνος κι αν μείνω στη ζωή ,τούτους θα καταρώμαι,
 Κι ας φάγανε** ηγήτορες ,και πνεύματα πολλώνε .

30 . Που θέλησαν να αντισταθούν,σε λαίλαπα αγρίων,
 Που κάθε τους επέλαση ,θυμίζει ,των θηρίων .
 «Όλα τα αθώα θύματα εγώ αγίους θεωρώ ,Μάρτυρες κάθε τόπου »

Που γίναν στόχοι ,θύματα ,του κάθε κακοτρόπου .

35 . Ελλάδα που σε βίασαν ,ξένοι που σε μισούσι ,
Κόρες Σου τρεις σου απήγαγαν,αυτοί που σε φθωνούσι,
Κι οι τρεις αράδα κλαίουνσι, πικρά μονολογούσι,
Χώρια και αντάμα περπατούν, συχνά ομολογούσι ,
Κάλιο με λύκους ,με θεριά, ήταν για μας να ζούμε ,

40 . Παρά μ'αλλόφυλους κι οβριούς ,μεις να συμπορευτούμε,
Στενάζουμε ,υπομένουμε ,ως Άξιοι βρεθούνε ,
Να μας Ελευθερώσουνε ,κι αν χρόνοι χρειαστούνε .
*φτιάνοντας το φυτίλι, **με το μαλακό, ***σκοτώσανε

2002

ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ Ο ΛΑΟΣ

1

Αν τον λαό δισταχτικά τον βλέπεις να σωπαίνει ,
Στη σκέψη ειν' οι αγέννητοι παρέα οι πεθαμένοι .

2

Στην επαρχία άφωτο το μέλλον αντικρίζομε ,
Στ' άγνωστο πορευόμαστε, σαν φάντες* αρμενίζουμε.

*φαντάσματα

3

Και μες την απραξία τους οι νέοι της υπαίθρου ,
Κρατούν το 'ίσιο' του χαμού, τον ερχομό του ολέθρου.

4

Οι φίλοι* τους τις εκλογές ,για αφορμές τις έχουν ,
Για να ξαναπηγαίνουν , *πολιτικοί
Μα αυτοί τους επροδίδουνε και τους αργοπεθαίνουν.

5

Ρίζες οι επαρχίες μας, του δέντρου της Ελλάδας ,
Άλλο μην υδροκεφαλείς συ κόρη της Παλλάδας .

6

Τις ρίζες μην τις καταργείς ,που στέκει ο κορμός σου,
Ελλάδα μου εγέρθητι ,ζητούν τον θάνατό Σου .

7

Της επαρχίας τους βλαστούς ,φροντίστε τους περίσσια,
Γιατί όλους, σαν μελλοθάνατους ,προσμένουν κυπαρίσσια .

2003

ΤΟΥ ΠΑΛΙΚΑΡΙΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ

1

Το παλικάρι το καλό παράκαιρα γεράζει ,
Σαν πέλαγος οργίζεται, σαν αετός κοιτάζει .

2

Γεράζει από τους καημούς, γεράζει από τις έγνοιες,
Γεράζει γιατί οι μέρες του δεν είναι μενεξένιες .

3

Γεράζει από τα βάσανα άλλων που του φορτώνουν,
Κι όσο κι αν κοιτά ψηλά, σιγά, σιγά σκοτώνουν .

4

Γεράζει που οι άρχοντες δεν κάμουν την δουλειά τους ,
Και την πληρώνουν οι απλοί που χάνουν τα παιδιά τους.

5

Γεράζει από τα δάκρια τους, γεράζει από τον πόνο ,
Γεράζει που δεν γίνανε τα έργα κατά νόμο .

6

Γεράζει γιατί γύρο του ,η φύση αργοπεθαίνει ,
Γιατί με κείνης τον ρυθμό, πάντοτε ανασαίνει .

7

Γεράζει που του την Φυλή την κάμαν γερασμένη,
Γιατί από νάνους, κλέφτες, κνώδαλα, είναι κυβερνημένη .

8

Γεράζει γιατί οι λειτουργοί της εκκλησιάς σιωπούνε,
Και την κραυγήν των παιδιών δάσκαλοι δεν ακούνε .

9

Γεράζει που δεν κάμουνε, στο παραπέντε κάτι ,
Λες και τον κόσμο μας μισούν ,κουβέρνα με γινάτι .

10

Τη Γη , το Αγέρι ,το Νερό, με πείσμα τα μολύνουν ,
Με πείσμα αρνούνται των πληγών τον πόνο να απαλύνουν .

11

Γεράζει από τα φρικιά τριγύρω του που βλέπει,
Και για το ότι η πλειονότητα δεν κάμει αυτό που πρέπει .

12

Γεράζει που στους κλασικούς δεν δίνουν σημασία ,
Κι αντί παιδείας έχομε παιδιών την μωρία .

13

Γεράζει που στον κόσμο αυτό βαδίζουμε τυχαία ,
Και για της Γης τον πανικό που έρχεται μοιραία .

14

Γεράζει που Βαγγέλιο ,άρχοντες δεν κρατούνε ,
Γι' αυτό ο πόνος κι η φωτιά ολούθε επικρατούνε .

15

Ράχη τη Ράχη περπατεί ,τα αγρίμια ημερεύει ,
Με τα πουλιά συνομιλεί ,τα πέλαγα αγναντεύει .

16

Γιατί αυτά αφουγκράζεται, κι εκείνα τον ακούνε ,
Μαζί ικετεύουν τον Θεό, να κάμει να σωθούνε .

17

Δεν θε τα φώτα τα πολλά και τις κοσμοσυνάξεις ,
Μοντέρνων που πλασάρονται ,κλούβιωνε παρατάξεις .

18

Λάθος μου ,λέγει ο καθείς, κι ο άλλος 'μέα κούλπα' * ,
Τα προϊόντα των λαθών τα αυξάνουν και τα Ούτα**.

*δικό μου λάθος **τα ΜΜΕ 19

Εκ λάθους κατακρεουργεί ,ο ένας δεσ τον άλλον ,
Φύση κι άνθρωποι στέλνονται σε έναν κόσμο άλλον .

20

Πώς να τα αντέξει ώριμος νους που έχει το παλικάρι ,
Σε αυτό τα χρόνια δεν μετρούν, αν χάρος δεν τα πάρει .

21

Τα χρόνια που φορτώνεται τροχίζουμε τον νου του ,
Μα μένει όρθια η ψυχή, κι ας είναι του χαμού του .

22

Κι η πέννα όλο τροχίζεται, όσα κι αν γράψει γράμματα,
Και πιο ίσια κοιτάει ,
Χαρτιά ,γραμμές ,αδιάφορη τα μούτρα τους χαλάει .

23

Ξέρει το ,πώς κυκλοφορούν δίπλα μας δολοφόνοι ,
Συγγενικοί, συναδελφικοί, κτημάτων οι γειτόνοι .

24

Το παλικάρι το καλό τούτα σας λέει ακόμα ,
Κι αυτά θα τα βροντοφωνεί κι ας βρίσκεται στο χώμα.

25

Θύτες και θύματα είμαστε, ατέρμονης ανάγκης ,
Αισθήματος ακόρεστου που σύστημα παράγεις .

26

Αυτάρκεις, αυτοσυγκρατείς, αυτοελέγχου σκέψη ,
Κι αποφυγή κακής στιγμής ως αύριο να φέξει .

27

Πάντα νερό να βάζετε μες στο “κρασί” σας όλοι ,

Όταν μπροστά σας στήνουνε χορόνε οι διαβόλοι .

28

Γιατί έχει το καθένα τους χρόνο που διαφεντεύει,
Μίσος ή Αγάπη λέγεται,
Μα αυτού του μίσους τη στιγμή, καθείς ας αποφεύγει .

29

Για αστεία όλοι χανόμαστε, αν το καλοσκεφτείτε ,
-με τσέπες άδειες φεύγομε-
Τον κόσμο τον προσωρινό ,όταν θα τον αφήτε .

30

Όλοι εχθές θα γίνουμε, θύματα οργής ή χρόνου ,
Φθόνου, ανάγκης ,αρπαγής, μίσους ή λάθους ,πανικού ,
Βούλησης αλαζόνων, λίστες ατέλειωτες νεκρών,
Θυμάτων δολοφόνων .

31

Θύματα, αβεβαιότητας, γνώσης λειψής, διχόνοιας ,
Τάφους αράδες τους θωρώ, νεκρώνε τα βαγόνια .

32

Έτσι, τα πάθητα αυτά, μέρα τη μέρα φέρω ,
Στου νου μου τα κατάστιχα και πάντα υποφέρω .

33

Και σαν διαβάτης μοναχός και με σκυφτό κεφάλι,
Μοιρολογώ, μονολογώ, πόσοι νεκροί και πάλι,
Θα γένουν θύματα κι αυτά !
Φ ο ν ι ά ς ; η Π α ρ α ζ ά λ η .

34

Αυτά με πόνο λέγω σας ,εχώρτασα το δάκρυ ,
Με κούρασαν τα λάθη σας, με πίκρανε η απάτη .

35

Μα πριν αφήσω σας εδώ, λέγω και κάτι άλλο ,
Αν απ' το μυαλουδάκι μας πετάξουμε τον κάλο,
Κι η απλότη σαν στολίζει μας τα όμορφα κεφάλια,
Και ιδούμε φως ολούθε μας,σκορπώντας τα σκοτάδια*,
Τότε κι αυτή η δόλια Γη θα μας χαμογελάσει ,
Η τελειώτης θα φανεί κι η Πλάση θα γελάσει .-

*κακίες

Χειμώνας 2002-2003

ΧΙΟΥΜΟΡ

1

Η ανοχή έχει όρια, η υπομονή γαϊδούρια,
Το κάθε τι την τέχνη του κι ο Αύγουστος τη φούρια .

2

Η αντοχή θέλει καρδιά, φιλότιμο το στήθος ,
Αγνότη η πολιτική, κι οι ιεράρχες ήθος .

3

Η φύση θέλει σεβασμό, οι αξίες την τιμή τους,
Το γέρας αναγνώριση, κι οι νέοι την τριβή τους .

4

Τα άγρια θένε δαμασμό , τα ήμερα φροντίδα ,
Η θάλασσα τον φόβο της, φυγή η κατανίδα .

5

Οι δάσκαλοι θέλουν δουλειά, η γνώση τα βιβλία,
Μελέτη θεν οι κλασικοί και τα παιδιά σχολεία .

2003

Λ Ο Γ Ο Σ

1

Ο λόγος μου ουκ έστι κεκαλοπισμένος λέξεων,
Αλλά πλούτος νοημάτων, σε μορφή νεοπλασμάτων.

2

Με έκαστο του νόημα κανείς σας δεν εβλάπτεται,
Κι εγώ το σπέρνω αδαδώ, που ίσως εκκολάπτεται.

3

Με την φτώχή μου σάλπιγγα, υψώνω έναν ήχο,
Και τονε καταθέτω σας , σε έμμετρονε στίχο .

4

Ομορφολέξεις δεν έχω , και βάλτε απουσίες ,
Μα γω σκοπό μου έβαλα, να γράψω σας ουσίες.

-άνοιξη 2003

«Αν πολλά αυτά τα λέτε ,
είναι απ' την πολλή αγάπη ,
υπηρετικά δικά σας ,
και τον νου σας στον 'Σατράπη' .»

Υ. Γ.

Εγώ όσους με κέρασαν κερνώ ,
Με ό, τι με κεράσαν ,
Ποτέ μου δεν τα ξέχασα ,
Τα χρόνια κι αν περάσαν .

*

Κι εσύ ,μην κλαις για πλούτη π'έχασες ,
Μην κλαις για τα κλεμμένα ,
Να κλαις για τις ΑΞΙΕΣ μας ,
Που θάψαν ,τ' ΑΓΙΑΣΜΕΝΑ . –

